

1
—
1980

živá!
SLOVA

GENESIS 3,22

Zostaň s nami, lebo sa zvečerieva

Poznáme príbeh dvoch učeníkov Pána Ježiša, ako smutní a sklamani odišli z Jeruzalema do Emaus. Stroskotali ich nádeje, pretože Ten, ktorý prišiel vykúpiť Izraela, bol najvyšším knázmi a kniežatmi vydaný na smrť. Aký je to tragický koniec, aké sklamanie a zahanbenie!

Ale na ceste sa k nim priblížil sám Pán a nadviazal s nimi obecenstvo. Dôležité totiž bolo, že hoci títo učenici stratili obecenstvo s ostatnými učeníkmi, neprestali premýšľať o svojom Majstrovi. A to je základným poučením aj pre nás na počiatku nového roku. Nech sa kdekoľvek nachádzame, myslime na to, čo je hore, kde je nás Pán a sputujme Písma (1K 2:16, Ko 3:2).

Kleofás a ten druhý učenik nechápal udalosti Písma, ale Pán Ježiš vedel o ich zármutku a prišiel ich potešíť výkladom Písma (v. 27). Len Autor Písma vie, kde a aké tajomstvá sú v ním ukryté, a komu chce, tomu ich aj zjavuje. Jeho výklad Písma bol taký jasný a mocný, že ich srdcia začalo horiet láskou k Nemu a prosili Ho, aby zostal s nimi. Zaujímavé je, že Pán sa robil akoby chcel ľútať, preto Ho svoju prosbu „prinútil“, aby zostal. Podobne sa aj v iných prípadoch Pán takto zachoval, to patrí do Božej školy. A takou školou prešiel aj Jákob v Peniel (1M 32:24-30), Dávid v Ciklágu (1S 30:1-6), Ezechiáš na smrteľnej posteli (Iz 38:1-2), žena Kananejka (Mt 15:21-28).

Ako dobre urobili učenici, že „prinútili“ Pána, aby s nimi zostal; Jákob že vydržal v boji a odnesol si požehnanie. A čo Dávid? Bolo mu odňaté všetko čo mal a plakal tak, že už viac ani nemal sily plakat. Ale Hospodin mu všetko navrátil. A pri Ezechiášovi sa stal veľký zázrak. Jeho úpenlivá modlitba „prinútila“ zmeniť dátum jeho smrti. Pán Ježiš videl veľkú vieri, pokoru a húževnatosť kananejskej ženy, preto jej splnil to, čo si žiadala. Len tí, ktorí v hľbokej pokore vo vieri predkladajú svoje prosby, odnášajú si požehnanie.

Pán Ježiš s učeníkmi zostal a večerál s nimi. On aj teraz chce večerať s tými, ktorí čujú Jeho hlas a otvoria Mu dvere srdca (Zj 3:20). On sa ujal vedenia večera, vzal chlieb, dobrorečil, lámal a podával im. Jeho ruky sú požehnané. Tie ruky, ktoré nasýtili tisícové zástupy z piatich chlebov, nasycujú celé stvorenenstvo: „Všetko stvorenenstvo čaká na teba, aby si ím dal pokrm, keď je k tomu čas... Ked otáváras svoju ruku, sýtia sa dobrým“ (Ž 104:27-28).

Milý brat, sestra, poruč sa so všetkým týmto požehnaným rukám Pánovým aj v tomto roku! Budeš udivený, ako tí učenici, keď sa otvorili ich oči a poznali Pána. Ihned vstali a vrátili sa tam, kde bolo ich miesto, do Jeruzalema. Len Pán môže napraviť naše chyby a životné poblúdenie, jemu na každom záleží, pre každého má súcit a lásku.

Majme na počiatku tohto roku, ale i v jeho každom dni, opravdovú tŕňu po obecenstve s Ním a prosme Ho:

„PANE, ZOSTAŇ S NAMI, LEBO SA ZVEČERIEVA!“

M. O.

ZIVÁ SLOVA vydávají Kresťanské sbory v ČSSR v Ústrednom cirkevním nakladatelství v Praze. — Řídí odpovědný redaktor Dr. Karel Kořínek s redakční radou. Adresa redakce: 110 00 Praha 1, Dušní 4. — Vycházi šestkrát do roka. — Předplatné na celý rok 30 Kčs, jednotlivá čísla po 5 Kčs. — Admin. časopisu: 755 01 Vsetín, Trávníky 1817/72, telefon 2930. — Grafická úprava a ilustrace: akad. malíř Jaroslav Kapec. — Rozšiřuje administrace. — Tisknou Moravské tiskařské závody, n. p., Olomouc, závod Ostrava, provoz 26 Valašské Meziříčí. — Reg. číslo R 5078.

Výchova k JEDNOMYSLE'NSTI

„Aie vás prosím, bratia, menom nášho Pána Ježiša Krista, žeby ste všetci hovorili jedno a to isté a že by nebolo medzi vami roztržiek, ale aby ste boli dokonali v jednej a v tej istej myсли a v jednej a v tej istej mienke.“

1. Korintanom 1:10

Tak sa obracia v liste Pavol apoštol na veriacich v Korinte a to hned v úvodných myšlienkach svojho prvého listu. Výzva k jednomysle'nosti bola práve podnetom vzniku tejto epištohy, lebo v Korinte bola nejednotnosť medzi veriacimi čo do otázy „kto je či“ (Pavlov, Apollov, Kefášov, Kristov), kto je múdrejší (nie mnoho múdrych), kto je viac (otázka hierarchie duchovných darov).

Môže byť aj medzi veriacimi nejednomysle'nosť?

Môže, ale nemá byť. Býva, lebo to vieme z Božieho Slova i z dnešnej praxe. V Božom Slove poznáme rozchod Pavla s Barnabášom, kde „... povstalo také roznielenie, že sa rozišli“ (Sk 15:39); poznáme už spomínanú nejednomysle'nosť korintských kresťanov, nejednomysle'nosť vzácných pracovníčok v Božom kráľovstve a v evanjelii sestier Evodie a Syntychy (F 4:2, 3) a nejednomysle'nosť mnohých ďalších. Ako to môže byť, keď je jedno telo, jeden Duch, jeden Pán, jedna viera, jeden krst, jeden Boh (Ef 4:4-6)? Pretože je sice pravé jedno telo – Cirkev, jeden Duch – Svätý, jeden Pán – Ježiš Kristus, jedna viera – Božia, jeden krst – ponorenie, jeden Boh – Otec, Stvoriteľ. Popri tom však aj tí druhí – nepraví sa uchádzajú o našu poslušnosť a to je telo – naše, ľudské, duch – tohto sveta, pán – ja, viera – podľa nášho rozumu, krst – ľudský, boh – knieža tohto sveta. Stačí v tej poslušnosti zameniť a už je nejednomysle'nosť, ktorá je prvým krokom nejednotnosti. V myсли, skryte začína každá zjavná nejednota a roztržka, preto Božie Slovo nás varuje už pred prvým krokom – nejednomysle'nosťou.

Keď sme zistili, že aj medzi veriacimi môže prísť k nejednomysle'nosti, prichádza druhá otázka:

Možno k jednomysle'nosti vychovávať?

Dávame kladnú odpoveď: Áno. Inak by Pavol nepísal výzvy k jednomysle'nosti do zboru v Ríme (R 15:5, 6), Korinte (1K 1:10, 2K 13:11), Efeze (Ef 4:3, 13), Filipách (F 1:27, 2:2, 4:2, 3) a inde. Pavol nežiada nesplniteľné – a teda žiada to, čo je možné a potrebné: „Budťe jednej myсли!“ Ako by hovoril: Snažte sa o to, pracujte na sebe, vy za to môžete, či ste jednomysle'ní alebo nie.

Býť v jednomysle'nosti a byť vedeni Duchom to je tá istá kategória. Vedenie Duchom nie je dané raz navždy, ale sa uskutočňuje v denných rozhodovaniah a bojoch. Tak je to i s jednomysle'nosťou. Oboje sa treba učiť a k tomu sa vychovávať. V jednotu viery i myсли treba „dospiť“ (Ef 4:13) a to vzdelávaním a budovalím sa (Ef 4:11-16).

Ústrednou otázkou pre nás je:

Ako možno vychovávať k jednomysle'nosti?

Alfou a omegou je pokora a poslušnosť. Kto je pokorný a poslušný, nemá problém uznávať autoritu Písma a autoritu starších bratov v zbere, kto nemá pokoru a poslušnosť, je pyšný, suverénny a pretože nepozná autoritu Písma, neuznáva ani autoritu starších, ktorí v každom zbere majú byť a bez ktorých zhromaždenie nie je zborom.

Vychovávať k pokore a poslušnosti možno najmä v detstve. Dieťa totiž rádo uzná svoju nevedenosť. Pre výchovu dieťaťa k pokore je dôležitý pobyt v kolektive. Tam sa dieťa naučí, že nemôže mať všetko a robiť, čo chce. Najvhodnejší kolektív je kolektív súrodencov v rodine. Tam každý rovnakou mierou dostáva lásku od rodičov, ale nemôže každý dostať tú istú vec. Deti sa tak učia poznávať práva a potreby

druhých. Veľmi chudobné sú deti – jedináčkovia, ktoré sa ľažko dokážu podeliť s niekým, všetko majú len pre seba a ani nemajú s kým prísť do konfliktu. Pri príchode do kolektívu bývajú šokované a nešťastné, keď ich dôležité osôbky nie sú centrom pozornosti všetkých. V každej veriacej rodine, kde nie sú zdravotné prekážky rodičovstva, majú mať rodičia dve a viac detí, čím ulahčia svojim deťom výchovu k jednomyselnosti.

Zivot detí v kolektíve je naplnený spoločným programom – prácou i zábavou. Tak je to v škole, v škole, na prázdninových pobytach, či v besiedke. Spoločná práca vedie deti k spolupráci, k vedomiu, že sám veľa neurobím, ale musím prijať pomoc druhých. Tak je to i pri kolektívnych športových hrách. Obzvlášť veľký význam pre duševný vývoj detí má prehra. Naučí sa prehrávať bez hnev, poblahoželať víťazovi – premožiteľovi, to sú vlastnosti, ktoré veľmi potrebujeme v zborovom živote. Nie vždy som ja ten najchýtrejší a najmúdrejší a keď sa mám podieľať na rozhodovaní v zbere, nesiem si myslieť, že som o hlavu ostatných prerástol. Musím prijať zamietnutie môjho návrhu väčšinou za správnu vec – i keď Duch Svätý nemusí byť vždy na strane ľudskej väčšiny.

Naučili sme sa prijímať prehry? Možno z našich „prehier“ vzišla a vzide Pánovi väčšia češť a Božiemu dielu väčší úžitok, ako z „našich víťazstiev“. S tým musia počítať i bratia postavení do vonkajšej zodpovednosti, aby ich autorita bola duchovná a nie „papierová“, administratívna.

Ako rozhodovať v zbere?

I keď neexistuje podrobny návod pre každý prípad, existujú princípy pre rozhodovanie. Aj kde je zber zdravý, stojaci na apoštolskom základe učenia, vyskytnú sa problémy, ktoré treba riešiť. Môžu to byť otázky učenia, mravnosti, kázne či služby diakonskej, kde je žiadúca jednomyselnosť zberu.

Problematiku rozhodovania v zbere alebo v otázkach spoločných pre skupinu zberov možno riešiť len za pomoci a vedenia Ducha Svätého na základe jednomyselnosti. Pretože v Cirkvi nie je demokracia (vláda ľudu uplatňovaná hlasovaním), ale theokracia (Božia vláda, vláda Ducha Svätého), nemožno pri rozhodovacom konaní používať hlasovanie. Pre vynesenie rozhodnutia a uzavretie problému je možné i nutné použiť vládu a vôle Ducha Svätého, ktorá spočiatku nemusí byť zjavná všetkým, dokonca ani väčšine, ale pod vplyvom učenia Božieho Slova a na modlitbách sa spravidla príde časom k jednotnému názoru. Vzorom nech je riešenie sporu o obriezke za účasti apoštolov v Jeruzaleme (Sk 15,1–31). Nie losovaním ani hlasovaním, ale pod vedením Svätého Ducha a Božieho Slova prišli „na jednu mysel“ (Sk 15,25), ktorú prv nemali a mnoho sa dohadovali.

K takému vzornému postupu musia byť pri nás dve veci:

1. Poznanie Božieho Slova a jeho autority.
 2. Poznanie vlastnej nízkosti a slabosti, pričom „nerobte nič za sváru ani z mänej chvály, ale v pokore majte jedni druhých za vyšších od seba nehľadiac každý len na svoje, ale aj to, čo je iných“ (F 2:3, 4).
- „Podobne mladší podriadte sa starším a všetci podriadujúc sa jedni druhým oblečte sa do pokory, pretože Boh sa pyšným proti a pokorným dáva milosť (1P 5:5).

Nezaoberáme sa v tejto úvahе problémom reformátorov od Boha zmocnených, ako boli Eliáš či Luther, ale problematikou vyskytujúcou sa v zberoch stojacich na apoštolskom učení.

Vo všetkých zberoch sa nachádzajú služby „diakonského“ charakteru. V zberoch nemusí byť nevyhnutné, aby sa určovalo, kto bude slúžiť Božím Slovom, ale je nutné určiť, kto sa postará o službu prestárym, návštevu chorých a opustených, o úpravu alebo stavbu miestnosti pre zhromaždenie a podobne. Pre službu takého druhu, „službu stolom“, zber dobré spraví, keď určí niekoľko „dobropovestných“ bratov, ktorí sa o tú-ktorú prácu postarajú. Pre každý druh služby to môže byť iná skúpina bratov, ktoréj zber prostredníctvom svojich starších dá dôveru a oni prácu zabezpečia. O spôsobe, ako upraviť miestnosť, akú ju vymaľovať alebo aké stoličky kúpiť, nemusí rozhodovať každý príslušník zberu, ale musia byť určení aspoň traja alebo piati

bratia (nepárny počet je biblický, Sk 6:3, 6), ktorí majú dôveru zberu i kvalifikáciu a tí so postarajú o výkonanie služby. Medzi nimi sa menšina prispôsobí názoru väčšiny. Pokiaľ je žiaduce, aby sa sestry podieľali na rozhodovaní, tak ich o to bratia požiadajú, prípadne uplatňujú svoj názor prostredníctvom svojich manželov alebo starších bratov.

V istom väčšom zbere sú určení traja bratia, ktorí sú zodpovední za činnosť zberu po vonkajšej organizačnej stránke. Všetci bratia sa voľne môžu podieľať na službe Slovom Božím, na duchovnom vzdelávaní, ale tí traja sú zberom postavení k zodpovednosti za vonkajšiu službu zberu. Keď sú tito traja jednomyselní, vtedy je to jednoduché a všetko je v poriadku. Ale často sa aj stane, že sú dvaja proti jednému. V takom prípade vždy ten jeden spomedzi nich uzná väčšinu a pridá sa k nim. Po rozhodnutí nikdy a nikomu nepovie ani nenaznačí, že on mal pôvodne iný názor. A tito traja navonok vystupujú v jednote a ako vidno, s požehnaním pre celý zber. Je to ovocie duchovnej výchovy k jednomyselnosti. Taktôľ vychovať môže Duch Svätý už či prostredníctvom súkromého dlhodobého vyučovania alebo zberového vyučovania. On dokáže pretrvávať povahu.

Uvážme, či nie sme my, či nie som ja, taký nevychovaný, že chcem za každých okolností uplatniť svoj názor, ale to ešte neznamená, že je najlepší pre zber. K jednomyselnosti s inými možno dospieť len na základe pokory a poslušnosti autorite Božieho Slova, autorite starších a vedeniu Svätého Ducha.

POZNÁMKY K MODLITBĚ

Jaké jsou podmínky k vyslyšení modlitby?

1. Pokora a zkroušenost srdce – 2Pa 7:14
(Iz 58:9)
2. Upřímnost (celé srdce) – Jr 29:13
3. Víra – Mk 11:24
4. Spravedlnost (vyznávání hřichů jeden druhému) – Jk 5:16
5. Poslušnost – 1J 3:22 (1J 5:14)

Pán Bůh nemůže vyslyšet některé modlitby, protože nejsou v souladu s Jeho vůli:

- Mojžíšova modlitba, aby mohl vidět Boží tvář – 2M 33:20
- Mojžíšova modlitba, aby mohl véjít do zaslíbené země – 5M 3:26
- Davidova modlitba o život dítěte – 2 Sa 12:16
- Modlitba starších Izraelových – Ez 20:3
- Modlitba apoštola Pavla – 2K 12:8

Stručné modlitby:

Eliáš na hoře Karmel – 1Kr 18:36–37

Jábez – 1Pa 4:10

Ezechiáš (v nemoci) – Iz 38:2–3

Publíkán – Lk 18:13

Pán Ježíš na kríži – Lk 23:34

Umírající Iotr – Lk 23:42

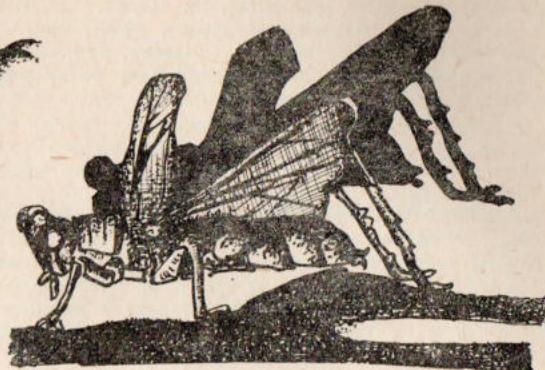
Stěpán – Sk 7:60

D. O.

Nie predstava Božej prítomnosti v našom živote, ale že je ona skutočnosťou, faktom, to je naša sila.

Biblický přirodopis

STÍN A KOBYLKA

David, pisatel 109. žalmu, zřejmě prošel zvláštními okolnostmi života. Byl hanoven, pomlouván, osočován a zahrnut nenávistí. Své nepřátele se snažil získat láskou, oni mu odpláceli zlem a záští. To nakonec vzbouřilo jeho ducha a v tomto žalmu ve 22 verších proklíná své protivníky. Potom duševně vyčerpán výbuchem spravedlivého hněvu padá na kolena a volá: „Ale Ty, Hospodine, jednej se mnou pro své jméno! Nebo já zubožený jsem a chudý a mé srdece je raněno vém nitru“ (v. 21-22). Nepřekvapuje nás tento jeho pocit? Vždyť i my jsme na své krátké cestě okusili kapky z kalicha hořkosti!

David pak dále říká: „Scházím jako stín, který se k obzoru chýlí, jsem hnán sem a tam jako kobylka“ (v. 23). Možná, že mu za zády zapadalo slunce a vrhalo dlouhé stíny na pole. Sklesle a lhostejně se díval, jak se tyto stíny protahují stále dál a dál s ubývajícím světlem. Možná si myslí: jsem na tom právě tak, jako tyto stíny, předčasně zestárlý. Všechny mé naděje a zákonné nároky i zápasý nejsou k ničemu. Jednoho dne zahynu rukou Saulovou – klesnu do hrobu, a tak málo jsem dosáhl! Přede mnou je tmavá budoucnost, a přece kdysi byla tak slibná. Jaký to mělo smysl, že jsem byl laskavý k Saulovi a chránil ho před hněvem svých spoluobojovníků? Dobro mi odplatil jen zlem. A tak stíny v jeho duši se prodlužovaly a byly temnější než kdykoli předtím.

Prožívali jste někdy něco podobného? Přemýšleli jste o tom, „co mohlo být“ nebo „co mělo být“? Pozorovali jste, jak váš život uniká zdánlivě bez úspěchu? Pocítovali jste bolest při vzpomince na nelaskavost těch, kteří to měli lépe pochopit, ale cítili se příliš slabí, aby změnili okolnosti? Jestliže se ocítete ve stejném stavu duše, v jakém byl David, pak je dobré, když učiníte tyto tří věci:

1. Uvrhněte sebe, své obavy, starosti na Pána a On se o vás postará (Ž 55:22). Věřte celým srdcem, že vás Bůh velmi miluje, že jste Jeho dětmi a to všechno ve vašem životě dopustil pro vaše požehnání a konečné dobro. Vezměte to jako část oněch „všech věcí“ z R 8:28. Důvěřujte Mu, že vás ospravedlní ve svém času.

2. Zbavte se sebelitování! To skliuje a není správné. Vždyť Pán Ježíš naznačil, že sebelitování pochází od našeho arcinepřítele (viz Mt 16:22). Díváme-li se zpět, zachvacuje nás bezmocná lítost a neužitečné starosti, které vedou k zoufalství. Zabýváme-li se tím, stále více malomyslníme.

3. Dívajme se na slunce jak klesá k západu a na jadrou stíny, které jsou za námi, úplně mizí. Slunce není vidět, ale západ je ozářen a tato záře je příslušen nového bezmračného dne. Tak i my vejdeme do slavného, věčného dne, který nebude mit konce a v němž již noci nebude (2S 23:4).

Svítí-li nám nebeský jas do tváře, tak se nám dobře žije. On nás dovede k šťastné, slavné plnosti a pak Ho budeme chválit.

A teď si všimněme druhého přirovnání Davidova v citovaném žalmu: „Jsem jako kobylka“. Tento těžkopádný hmyz se svou žravostí a ničivostí je odkázán na vítr. Roztáhne křídla a pohybuje se tam, kam jej vítr žene. David se zřejmě cítil stisněn okolnostmi, neschopen pomoci si sám, byl zmítán sem i tam. Musel jít tam, kam byl hnán, nemohl kontrolovat směr.

Odvahu, Davide! Nejsi první, který zakouší toto bolestné soužení. Josef byl zachvácen právě takovou divou bouří a zanesen až dolů do Egypta a uvržen do vězení. Ale Bůh byl s ním a až vichr se stává svou žravostí, usedl Josef na trůn, který byl jen o stupeň nižší než faraonův, aniž hnul prstem ve svém vlastním zájmu. O několik století později byl Daniel zachvácen smrští, která ho vrhla do Babylonie. Ale Bůh byl s ním. Vedl ho z jedné duchovní školy do druhé, až z něho učinil jednoho z mocných v hlavním městě.

Roztáhni tedy křídla, Davide, a let vpřed! Nemůžeš usměrnit svoje cesty, ale Bůh může a chce tak učinit a On to i učiní. Cítíš mocné větru změny, roztržky a zděšení, které tě zachvátily a letí s tebou vpřed? Jen odvahu! Bůh, který dovolil tomuto větru, aby vál, má na mysl i tvé dobro. Nezapomeň, že větr tě žene ze zadu správným směrem a nese tě domů! Roztáhni křídla, využij plně náporu větru, nech se jím unášet, protože ty sám nemůžeš řídit jeho směr. Ztíš se v Hospodinu a napjatě na Něj očekávej (Z 37:7). Očekávej na Hospodina celým svým srdcem a na rozumnost svou nespolehléj (Př 3:5). Nebudeš stále svíráno okolnostmi, ale budeš stále v ruce mocného Boha, který dobře činí tomu, který naň očekává (Pl 2:25-26).

připr. D. Z.

„ALE TY, KDYŽ SE MODLÍŠ, VEJDÍ DO SVÉHO POKOJIKU“ (Mt 6:6)

Slovo „pokojík“ podle řeckého originálu znamená „spízirna“ (viz Lk 12:24), zásobárna. Vejdí do své „spízirny“ – jaké je to zvláštní označení tvé komůrky pro modlitební ztištění! Je opravdu pro tebe zásobárnou Božích darů pro každou Tvou potřebu (Fil 4:19).

V němcině je citované řecké slovo přeloženo jako „Speicher“. V technickém světě toto slovo také znamená „akumulátor“. Akumulátory jsou jen dočasným zdrojem elektrického proudu, musí se znova po čase nabíjet ve zvláštní komoře, kde se napojí na zdroj el. proudu. Tak i Boží ditko nevystačí s nasycením na celý život, musí znova a znova přicházet do komůrky, aby bylo ve spojení s Tím, který je opravován zdrojem každé sily. Čím častěji máme toto obecenství, tim jsme silnější, máme větší pokoj, radujeme se nejen „napůl“, překonáváme všechny překážky na cestě viry.

Dále je tu slovní hříčka: řecké „tameion“ (komora, spízirna) je podobné českému „tam-je-on“. Tam je nás Pán. Není to předivné? On nám chce ze svých zásob dát vše, co potřebujeme a zač Ho prosíme.

D. O.

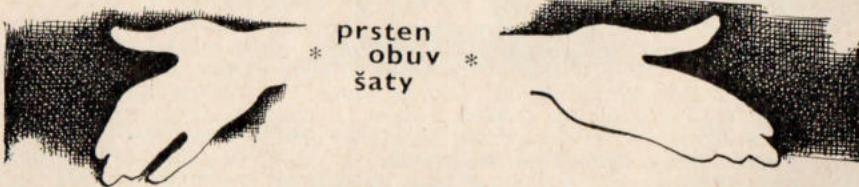
„David čím dále tím více prospival a rostl, Hospodin zajisté, Bůh zástupů, byl s ním“ (2. Samuelova 5:10).

Podle jiných překladů: David pokračoval (šel dále) a rostl... Když věřící přestane chodit (vírou, Duchem), přestane také jeho růst. Jít vpřed znamená být poslušen Božímu Slovu, vedení. Růst pak znamená přinášet ovoce. Takoví křesťané jsou šťastní, nezmítají se každým větem, poněvadž rostou jako cedri na Libánu (Oz 14:5, Ž 92:13 aj.), zapouštějíce každým rokem stále hlouběji své kořeny.

D. O.

TŘI ZNÁMÁ PODOBENSTVÍ

JEDINEČNÝ OTEC a jeho vztah k marnotratnému dítěti

Zjevení otcovy lásky k nehodnému synovi je pro tohoto kajícníka nejhlubší a nejvyšší zážitek, s nímž se nedá v jeho životě nic srovnat! Co na tom, že je marnotratník, degradovaný na úroveň otrhance, páchnoucího veprincem a do hloubi svého srdce pokročeným svým hříchem!? To nejcennější je, že ho otec neprestal milovat, že se za něho nestydí, že ho objímá a líbá. Co může být většího a krásnějšího? Čeho si více přát než být přijat po tom všem a odpočívat na otcově srdci. Užasly syn prozívá nevýslouhnou slast z otce a jeho vztahu lásky k sobě při svém plném vědomí vlastní nehodnosti! Proto vyznává v hlubokém dojetí svému – nyní již tak milovanému otci svůj hřich – ale nepřeje si už ničeho více! Je zapomenuto nájemnictví, ty hadry místo pořádného oděvu, ten ztracený či odmlítnutý prsten, ty rozedrané střevíče či znečištěné bosé nohy. Proč? Pro to jedinečné zjevení a poznání otcova srdce zapomněl syn sám na sebe a na svůj bědný stav. Ale otec nezapomíná na nic, co má mít podle jeho představ milovaný syn! On se o tom se synem nebabí, nediskutuje, on jedná v této věci přímo a bezprostředně se svými ochotnými a chápavými služebníky!

Pamatuješ, bratře-sestro, co jsi se nad sebou samým už natrápil a naplakal, kolik zoufalství ti působí ty tvé hadry a špína, jichž se nemůžeš zbavit (protože jiné nemáš a ani si nemůžeš jiné opatřit), ten zápací – dech toho „veprince“, který ti ustavičně otravuje vzduch (protože nemůžeš z něj odejít ani se mu vyhnout)? Jak jsi nešťastný nad svou nedokonalostí, omyleností, křehkostí a slabostí – nad svými poklesy a pády? Jak marně toužíš po dokonalosti, čistotě a kráse božího synovství ve svém údělu hříšníka – svého ubohého a směšného lidství? Jak jsi v tom všem bezmocný a nenapravitelný, ba – čím více toužíš po onom „prvním rouchu“ od Boha a pro Boha, tím jsi horší a hanba tvých hadrů větší a křiklavější? Proč se tím vlastně tolík trápiš? Cožpak si neuvědomuješ, že tohle vlastně Otcově lásku vůbec nevadí? Že On nedbá právě teď na tvůj oděv, že jeho lásku nemohou zabránit ani tvé hadry, aby tě právě takového, jaký jsi, nevyhledal, nepřijal, neobjal, nepolíbil a nedržel ve svém náručí? Otec se totiž docela jinak divá na nás než my lidé sami na sebe! On nehledí na to, co je před očima, ale On hledí k srdci! (1S 16:7). On vidí onu vnitřní proměnu synova srd-

ce – tvého srdce. A to je mu tak drahé, že mu je pro tu chvíli otázka vnějšího synova vzezení vedlejší. Naopak, kdyby tuto otázku přednostně řešil, připravil by se tímto zdržením o onu ničím nenahraditelnou slast – přjmout a obejmout svého syna takového, jaký jest! Vadil v tuto chvíli, kdy se otcova náruč otevřela, synovi jeho nedostatečný a ponížující oděv? Co vede Otce a co Ho přitahuje k tobě a ke mně? Jeho lásku, v níž vidí tvé změněné, zcela nové srdce? A co vlastně pozdvívuje tebe a mne z prachu? Nějaký oděv, prsten, obuv? O ne, ale Otcova objímající tě lásku, Jeho srdce, On sám a to bez ohledu na to, co a jaký já a ty právě jsme! Rozhodující je, co a jaký já a ty jsme Jemu! A tak už se více pro to netrap! To by bylo jen svědectvím, že tvůj vztah k Otci je doposud příliš mělký a povrchní, když máš pří zjevení Jeho lásky k tobě ještě čas na to obírat se sám sebou a svým „nedůstojným postavením“! Cožpak je ono závislé na tvé reprezentaci? Nikoliv, ono je závislé na Otcově vztahu k tobě, který je jednou dán a zjeven v Pánu Ježíši Kristu, v němž tě viděl zdaleka, v němž byl hnut milosrdenstvím, v němž k tobě přiběhl, padl na tvou šíji a polibil tě právě takového a v tom stavu, v jakém jsi byl! A v jakém ještě, žel, jsi! Ale ne natrvalo! Na to je a přichází ten pravý čas:

1. „přineste to roucho první...“ – v. 22

Nejen první, které lze v domě nalézt a vybrat podle vкусu služebníků, ale **„TO první“** – nejčistší, nejkrásnější, nejdražší, všem služebníkům známé, nejkrásnější, nejvzácnější! A pro KOHO mají vlastně to roucho první donést? Pro samotného otce, který je ho bezesporu hoděn či pro někoho z těch nejasnoloužejších a nejoddanějších služebníků, hodných otcovy pocty? Nikoliv! Ale pro toho marnotratného, dosud otrhaného a přece s takovou láskou přijatého syna! Pro nejdražší předmět jeho lásky.

To PRVNÍ ROUCHO není v žádném případě věc a starostí syna, ale věc Pána a jeho služebníků – je darem dokonalosti a krásy OD OTCE a PRO OTCE, darem, v němž se má syn před otcem skvít. Nikdo z nás – marnotratných synů – nemá a ani nemůže mít správnou před-

stavu o dokonalosti Boží. Proto jen dokonalý Bůh je s to vytvořit „dokonalost božího synovství“, která by dósahovala Jeho vlastní úrovňě – to „první roucho“! Kdo tomu může z jeho služebníků rozumět? Tím méně tomu rozumí ten dosud „malíčký syn“. Sám nebeský Otec toto „první roucho“ připravil a určil pro tebe! Nikdo tě tedy o ně ani připravit nemůže. Naopak, jsou tu Boží služebníci, kteří ti toto roucho spravedlnosti, čistoty, svatosti a všeliké dokonalosti mají přinést a ukázat, abys je viděl, a za ním lásku svého Otce, který chce, abys byl takový, jaký je On sám! Cožpak ti je nepřináší Ten, který je pro tebe odložil a opovážil se hanby, aby se už nikdy nemohla ukázat „hanba tvé nahoty“? (Zj 3:18). Cožpak o něm nesvědčí Duch svatý a všichni, kdož jsou pravými božími služebníky v Kristu, vedeni jeho duchem? Jen to je pro nás skutečnou jistotou, co je v našem životě Otcovou věcí! Jaké je to jeho srdce? Kdo tě může více a lépe rozumět a kdo je s to překonat všecky tvoje představy a tužby po dokonalosti, než On?

2. „... a oblecte jej“ – v. 22

Syn je schopen pouze své šaty znečistit a roztrhat, ale opatřit si takové, jimiž by otce důstojně reprezentoval, je neschopen. Vždyť on se ani obléknout nedovede – a i kdyby, copak by na své nečisté tělo mohl takový šat všíbce vzít? To je od začátku věc Otce, který první roucho přichystal, a služebníků, kteří o něm vědě, mají ho přinést a syna obléknout! Syn je v této záležitosti objektem cizí péče, na níž je zcela odkázán. Jiná otázka je, zda se této akci brání, chová pasivně, či spolupracuje.

Není možné, bratře-sstro, abys po prozití svého zoufalství nad sebou samým a svou hanbou – a po prozití vrcholného blaženství v Otcově odpůdětějícím náruči nedychtil po oděvu od Otce, nevážil si ho, či dal dokonce přednost těm starým znečištěným hadrům! A přece mohou být taci, kteří nemají Otcovy lásky v sobě – nevidí ji, nechápou, nevnímají, jsouce otupeni a ohlušeni duchem tohoto světa ... a proto si dosud libují v „rouchu“, které je vším možným jiným, jen ne oním „rouchem svatebním“, iež má být na nich nalezeno! (Mt 22:11) nebo i takoví, kteří zůstávají „nazi“ – neodění

pro své tvrdé a nekající srdce (2K 5:2-4, Zj 3:17)!

Ty máš přece „Otcovu lásku“ v sobě, protože ji prožíváš – a proto jsi oblékán do Jeho prvního roucha, aniž si to uvědomuješ ve svém posvěcení – oddělení pro Něho od všeliké poskvry ducha tohoto světa! Víš už, jak tě Otec tvůj miluje a jak tě touží mít pro sebe?

3. „dejte prsten na ruku jeho“ – v. 22

Jaký prsten? Jaképak synovství? A jaké dědictví? Copak tím vším mladší syn zcela otevřeně nepohrdl? On přece o ten prsten nestál – jaképak příbuzenství s „takovým otcem“? A jaképak čekání na dědictví – on chtěl přece otcův majetek hned, „aby si mohl užít, dokud je mladý!“ A tak buď tehdyn ten prsten otcí vrátil, nebo ho jednoduše prodal, či jinak zašantročil. Jistě je pouze, že ten prsten neměl – a bez něho tedy ani žádný rárok na jakékoli další uplatňování synovských práv. Otec však ve své dokonalé lásce nemyslí pouze na synovu vnější dokonalost, ale i na jeho synovskou pravomoc! Otcův prsten na ruce synově neznamená pouze konec jeho dosavadní bezmocnosti v domě, ale skutečnost, že otcova moc a autorita stojí plně za ním, že otcova vůle je nyní synovou a synova otcovou. Prsten je tedy nádherným svědeckým dokonale jednoty otce a syna. A současně i viditelným a neklamným znakem dědického práva. A zase mají služebníci opatřit synovu ruku tímto prstem! Syn si jej ani nemůže vymodlit, vyprosit či vynutit. Prsten je výlučným otcovským darem a má jím být synovi otcovími služebníky poslouženo. Prsten je dar ducha Otcova – Ducha svatého! Na co vše myslí a mysele Otcovo srdce při tobě a mně? Jaký to důkaz synovství, jednoty s Bohem, dědictví v Kristu a s Kristem – zdroj vnitřní jistoty skrze Ducha, který je nám dán! Jaké to znamení, svědeckví, přebývání, vystrojení, vedení a naplnění Duchem zaslibení svatým (R 8:14-18, Ga 4:6)! Jaké to bohatství Otcovy lásky zjevené v Pánu Ježíši je nám dárno „do ruky“ skrze Toho, který z onoho věčného zdroje Boží lásky „beré a dává nám“ (J 16:14). Jaké požehnání plyne skrze pravé

boží služebníky plné Ducha svatého pro tebe a mne, pro Církev – pro všechno boží lid všech dob! Jaká to blaženosť, když sami smíme mít svědeckví v sobě a být Duchem svatým vedeni v hlubinu poznání Božího srdce v Kristu Ježíši, vedení a vystrojování k službě svým bližním k víře a tak žít v dokonalém spojení s Bohem a jeho dětmi! Znás cenu svého „drahotného prstenu“ od Otce a vážíš si ho nade vše? Není ti příliš „volný“ či naopak „těsný“ – a je „zašlý“, nebo vždycky září svým svěžím jasem na tvé ruce? Té ruce dělné – pracovité, pilné a vždy otevřené pro každého?

4. „a obuv na nohy“ – v. 22

Co učinil marnotratný syn se svou původní obuví? Na jakých cestách – „necestách“ ji prošoupal, roztrhal, zmařil. Jak o ni vůbec pečoval a jak to vlastně choval? Jak asi vypadaly jeho nechráněné, zraněné a znečištěné nohy, když na nich spočinulo otcovo soucitné oko? Opět jsou to služebníci, aby ošetřili synovy nohy – umyli je a obuli v obuv hodnou Otce, jeho prvního roucha a jeho prstenu! Vždyk synovy nohy se budou nyní pohybovat v otcové přítomnosti, v jeho domě, na otcových cestách – dvorech, zahradách a polích – vedle otcových přátel a služebníků! Tam nehraci více zranění a znečištění synovým nohám – a ony ho už více neponesou prýč, ani neprinesou nikomu zármutek a nepokoj! Jaké to obutí, aby se synovy nohy už více neuchylovaly (Z 18:34), byly postaveny „na skále“ (Z 40:3), byly blahoslavené přinášením míru a pokoje (Iz 52:7) a byly „jako laní“ (Z 18:34, Ab 3:19).

Ted' už přece není možné, bratře-sestro, abys po poznání Otcova srdce v jeho lásku k tobě chodil tak jako dříve a starými cestami, ale v Jeho obuti, po Jeho cestách a v Jeho sile! Umýváním tvých nohou a obouváním do Jeho obuvi ti slouží sám Pán a skrze své služebníky uvádí v moc chodit v novotě životu! „Obuv od Otce“ znamená Otcův **dar moci žít novým, posvěceným životem**. Podívej se na svého Otce, jak ti ho sám Pán Ježíš zjevuje, a poslyš jeho hlas: „Dejte obuv na nohy jeho“!

5. „a přivedouce to tele tučné, zabíte a hodujice, buďme veseli“ – v. 23.

Opět podobný výraz jako u onoho roucha. Nejen „tučné tele“, ale „TO tele tučné“, zvlášť otcem připravované pro největší a nejvzácnější událost v jeho životě a v životě celého jeho domu! Pro událost všemi s napětím očekávanou a vytouženou. Kdo by neznal to tučné tele v otcově domě a kdo by nezatočil se zúčastnit právě těch hodů, pro něž je určeno?

Nyní přichází onen touzebně očekávaný pokyn – oznámení otcovy vůle – onen slavnostní okamžik nejdůležitější v otcově životě, chvíle Jeho největší radosti a blažnosti, chvíle, již obětuje nejcennější hodnotu svého domu k nasycení – k hodokvasu svému a všech svých blízkých ve svém domě bez rozdílu! Jeho pokyn – touha jeho srdce – není vyjádřena pouze v pokynu služebníkům, aby „přivedli“ a „zabili“ to tučné tele, ale v naprosto konkrétním přání, **aby všichni s ním – otcem – hodovali, měli plnou účast s ním na tomto jedinečném pokrmu, aby se všichni s ním radovali – veselili, prožívali s ním největší radost jeho života!** Aby se tato chvíle stala jim právě tak drahou a posvátnou chvílí, jako jemu samému. A důvod k tomu?

6. „nebo tento syn můj byl umřel a zase ožil, byl zahynul, a nalezen jest“ – v. 24

Pán Ježíš Kristus nám v těchto svých slovech odhaluje až na dno krásu Otcova srdce! To je Otcovo největší blaženství a nevypravitelná radost, když ten, který MU a PRO NĚHO „umřel“ (ten zlý a nevděčný marnotratný syn) svým odcizením, nepochopením, vzdourenou a útekem z domova a to vše jen pro své nesmyslné, ničotné a nízké zájmy – „přišel sám k sobě“ a vrátil se zpět k Otcí! Přichází k poznání a ocenění Otcovy velikosti a krásy a to sám od sebe! Ze se konečně probudilo synovo dosud spící srdce, od základu změnilo a zatoužilo po Otcové náruči – po odpočinutí na Jeho srdci!

Když jeho syn – předmět Otcovy trpící lásky – zase „ožil“, ožil u Otce a v Otcí od toho okamžiku, když nesnesl více své rozdělení s Otcem a oddělení od Něho! Když se vrátil domů jako zcela jiný člověk než ten, který z domu odešel! Ano, syn vskutku „zahynul“ lidsky a morálně, ale nyní je Otcem opět „nalezen“ – pro Něho „vzkříšen“! Tím, že Otec vidí synovo srdce – onen akt plného odvrácení od starého ducha vzdourenosti a přijetí Otcova ducha, může se nyní Otec plně, bez jakékoliv nedůvěry, předsudků a zábran přenést přes všecko to minulé, co bylo, ale už není – a rádotav se ze skutečného nalezení syna – z nalezení a objevení jeho srdce! Takový nikdy před tím jeho mladší syn nebyl, tak ještě nikdy před tím jeho srdce nepromluvilo, takovou jednotou a ztotožnění syna se sebou a sebe se synem dosud Otec před tím nezařil! Proto je tato hostina největším Otcovým zájtkem radosti, proto muselo „padnout to tučné tele“, neboť nemohlo být použito při vzácnější příležitosti nad tuto!

Jak se nám tu opět zjevuje v „onom tučném teleti“ **„princip nutné zástupné smrti k dosažení pravého „hodokvasu“ radosti – k dosažení plnosti života!** Jak daleko dovedla a musela jit sebeobětující lásku Otcova, abychom mohli mit my a „všichni živí“ plné účastenství na hodokvasu živého Boha – Boha života! (R 8:28-39)!

To přivedení a zabití „tučného telet“ nemělo arcit v našem podobenství vliv na samotný návrat nezdárného syna – vždyk následovalo až potom, (po onom spojení otcova a synova srdce), ale **mělo zásadní vliv na služebníky a všecky účastníky onoho hodokvasu** právě v tom, že tím odhalil Otec celé své srdce a tak zjevil tajemství své – Boží lásky – aby všichni účastníci této „nebeské hostiny“ pochopili, přijali a získali od Něho tutéž lásku – tentýž vztah k jeho synovi, jaký má On sám! Aby mohli v ní žít TO a TOMU, CO a CEMU – KOMU žije On – Bůh! Aby mohli s Ním vejít do vnitřního spojení, které nikdy před tím neměli a ani mit nemohli! Aby mohli sdílet s Ním – se svým Otcem a Jeho nalezenými syny totéž, co oni navzájem s Ním a mezi sebou sdílejí! Aby ta „tučnost Hospodinova domu“ byla též jejich tučností, Jeho hodokvas jejich hodokvarem, Jeho radost jejich radosti, Jeho slast jejich slasti! A to vše aby viděli a nalézali ustavičně v nové krásce otevřeného Otcova srdce, jimž je Pán Ježíš Kristus sám – ten jediný dokonale poslušný „milý Syn, ve kterém

se Otci zalíbilo", který kvůli všem těm ostatním „marnotratným synům" zemřel a zmrtvýchvstal!

Má naše duše cos vzácnějšího nad Otcův „hodokvas radostí", jenž nemá a jemuž nerozumí tento svět svým duchem?

Uvědomuješ si, bratře-sestro, že tento hodokvas s veselím je KVŮLI tobě a PRO

tebe, protože právě kvůli tobě a pro tebe se zjivilo Otcovo srdce v Pánu Ježíši Kristu k úžasu nebes a všeho Božího stvoření? Otevři tedy již konečně i ty své srdce lásky Otcově dokoráni! Měj tuto Otcovu lásku v sobě — nemoř ji otvíráním svého srdce vlivu ducha tohoto světa! (Mt 4:4, J 6:68, L 22:19). KK

CO ZPŮSOBIL ZVÝK

Vedení jistého fotochemického závodu dostávalo neustále stížnosti na ne-kvalitní fotografický materiál z jedné prodejny. K reklamacím byly dokonce připořeny i fotografie, na kterých byly patrný jen slabé obrysů fotografovaných osob. Proto závod poslal do této prodejny svou laborantku, aby na místě pro-jednala tyto reklamacie.

Nejdříve se chtěla přesvědčit o tom, jak jsou fotografické materiály sklad-o-vány. Zavedla ji do sklepa, který byl pod obchodními místnostmi. Když sestoupila na poslední schody, zvolala: „Tady je cítit plyn!"

Laboratorní zkoušky potvrdily, že příčinou poškození fotografických papírů byl plyn, unikající z potrubí ve skladě prodejny.

Proč nebylo již dříve zjištěno unikání plynu pracovníky prodejny, aby bylo možné závadu odstranit? Lidé, kteří tam pracovali, si na sotva znatelný škodlivý západ zvykli, a tak zůstali lhostejní k možným následkům.

Tento příběh nám může posloužit jako podobenství pro duchovní život.

I v duchovním životě je možno si zvyknout na lehkovážné zacházení s prav-dou, časem, slovy; účast na podnicích rozněcujících smyslnost, čtení knih oslavujících skutky těla, žádosti očí apod. Nebudeme uvádět další věci, které lákají a svádějí. Takoví lidé jsou samospravedliví, nepřistupní pro varování. Nepotřebují Boží Slovo, tím méně modlitbu, rádi kritizují, posuzují a soudí ostatní, vidí „mrvu v oku blížního a nevidí břevno ve vlastnímoku“ (Mt 7:3). Nemohou vést příkladný rodinný život. Avšak: „Blaženi budete, když vám ... protivenství činiti budou a mluvit ušecko zlé o vás, lhouce“ (Mt 5:11).

Proto je nutné upřímně a poctivě se zkoumat, modlit se o navrácení radosti ze spasení, jak to činil David: „Prozkoumej mě, Bože, a poznej mé srdce! Vyzpytuj mě a poznej mé myšlenkové pochody a pohled, zda není ve mně cesta trýzně (která k trýzně vede), a říd mě cestou věčnou“ (Ž 139:23, 24 — Dr. JZ), „ať v slovu, v skutku, v obcování je znát mé v Kristu přebývání“.

Pane, dej nám jemný duchovní čich, abychom mohli vždy poznat a činit to, co je Tvou svatou vůlí, aby i nás život byl pro Tebe vůně rozkošnou!

připr. D. Z.

- ◆ Boj sa Boha a potom už nebude nič iné, čoho by si sa musel báť.
- ◆ Mlčať nie je vždy zlato. Niektory je to len žltá, lesknúca sa napodobenina zlata.

(Nehemiáš 6:3)

D

eno-denне mi zo zvesti evanjelia
zaznieva hlas:

— Zidi rýchlo dolu, pokor sa,

pretože len pokorným dáva Boh milost.

Deno-denне mi našepkáva

či dolieha na mňa druhý hlas:

— Pokorní sú smiešni

a nízko o sebe zmýšľajúci to ďaleko nedotiahli.

Som ale kresťan

a denno-denне potrebujem Božiu milosť.

Preto musím ísť dolu.

Z milosti som dostal práva
Božieho dieťaťa.

Sto krát viac v tomto živote
a večný život do dedičstva.

Dostal som istotu

a navracajúcu sa radosť zo spasenia.

Dostal som chlieb i odev.

Bratov a sestry.

Dostal so domov.

Dostal som za podiel veľké dielo
po boku veľkého Záchrancu.

Preto nemôžem zísť dolu.

Deno-denне mi našepkávajú
dobrosrdečne vyzerajúci nepriatelia:

— Zidi dolu, veď vlastne budeš hore!

Budeš jest a pit lepšie veci

ako sú chlieb a voda.

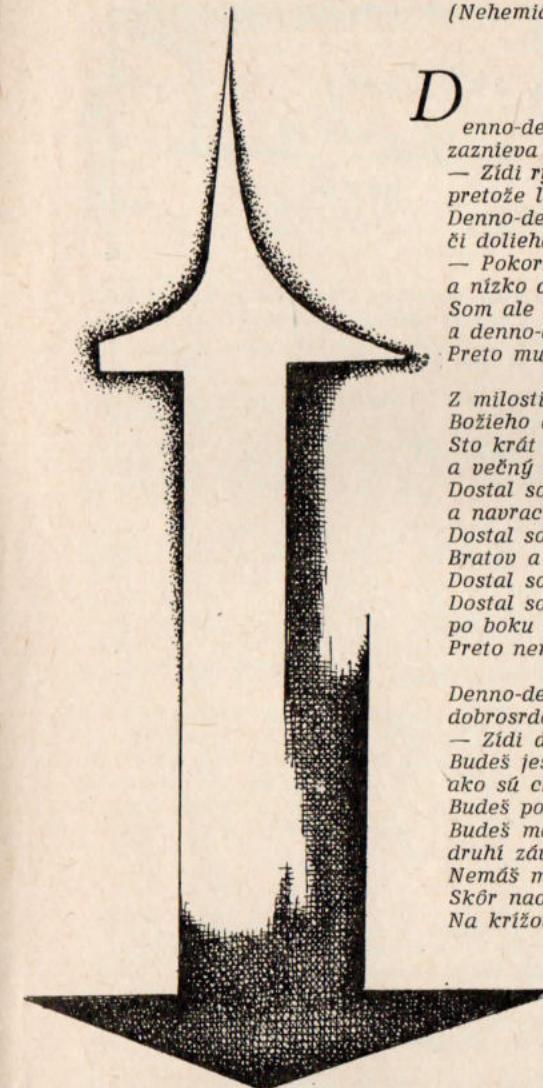
Budeš podstatne lepšie ohodnotený.

Budeš mať úroveň, ktorú ti budú
druhi závidieť.

Nemáš menšie ambície ako tí druhí.

Skôr naopak.

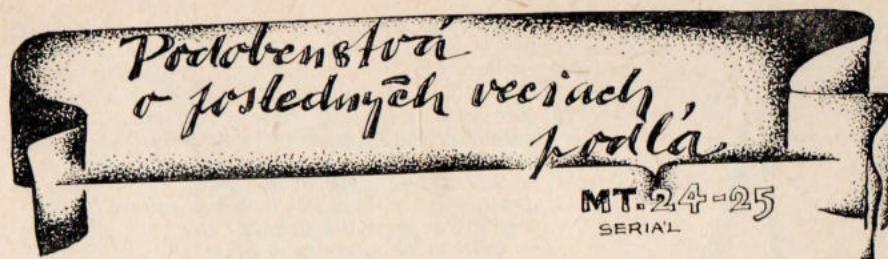
Na križových cestách sa dnes angažovať
neoplati ...

NEMOŽEM
ZÍST
DOLU

Vypočul som rady
dobrosrdečne vyzerajúcich nepriateľov.
Nijako ma nepresvedčili,
pretože ma to tahá hore.
Pretože som dostal za podiel veľké dielo
po boku veľkého Záchrancu.
Preto nemôžem zísť dolu.

-jk

Pristupujeme k výkladu siedmeho podobenstva, ktoré Pán Ježiš rozprával svojim učenikom na Olivovom vrchu krátko pred svojou smrťou na Golgoti. Je to podobenstvo

O HRIVNÁCH (Mt 25:14-30)

Podobenstvo o rozdaní hrivien služobníkom a hodnotení služby pri návrate pánonov čítame aj u Lk 19:12-27. Nekloníme sa k názoru, že obe podobenstvá sú dve rôzne verzie jediného pribehu. Podľa Lk Pán Ježiš rozprával podobenstvo o hrivnách na ceste do Jeruzalema a nie na Olivovom vrchu. Okrem toho vo vlastnom podobenstve je mnoho rozdielov oproti Mt 25, i keď záver a hlavná myšlienka sú rovnaké.

Pribeh v oboch podobenstvách (podľa Mt a Lk) je zrozumiteľný. Istý bohatý človek rozdal svoj majetok služobníkom a odcestoval. Podľa Mt išlo o veľkú hodnotu majetku, pretože grécka miera „talent“ (preložená slovom „hrivna“) vtedy predstavovala hmotnosť 36 kg striebra. Služobníci vedeli, že to nie je dar pre ich vlastné používanie, ale prostriedok pre službu voči pánoni. Keď sa pán vrátil po dlhom čase, začalo účtovanie. Služobníci, ktorí dobre hospodárieli, mohli vojsť „do radosti svojho pána“, ten však, ktorý hrivnu striebra zakopal, bol vyhodený do „vonkajšej tmy“, kde bude pláca a škrípanie zubami.

V podobenstve u Lk 19 bohatý človek zo znamenitého rodu odišiel prevziať kráľovstvo a keď sa vrátil ako kráľ, odmenil verných služobníkov tým, že im dal moc nad mestami svojho kráľovstva, kym nevernému služobníkovi hrivnu vzali.

Aj na toto podobenstvo majú bratia rôzne pohľady. Uvedieme si ich nielen preto, že sa s nimi stretávame v biblickej literatúre, ale aby sme sa nechali Duchom Božím viesť hlbšie do myšlienok Božieho Slova a vlastným výkladom a aplikáciou podobenstva mohli z neho vziať čo najviac požehnania.

POHĽAD PRVÝ

V predchádzajúcich úvahách sme zdôrazňovali, že v preberanom teste Písma – Mt 24-25 nenachádzame zmienku o prichode Pána Ježiša pre cirkev do oblakov.

„Toto vytrhnutie cirkevi je tajomstvom, ktoré nebolo zjavené v Starom zákone a nie je spomenuté v štyroch evanjeliách, len Pán Ježiš sa zmienil trochu o tom u Jána 11:25, 26 a Jána 14. Táto ohromná udalosť, keď bude cirkev vzatá hore v ústrety svojmu Pánoni do povetria, bola zjavená zvláštnym zjavením apoštolovi Pavlovi...“ (Večný život č. 4/1976).

Táto pravda by mala byť východiskom aj k výkladu podobenstva o hrivnách. Hlavná myšlienka je uvedená v závere podobenstva, v príhode pánonov a učtovani so svojimi služobníkmi. Ti sa delia na dve skupiny: verní a neverní; podobne sme toto rozdelenie videli v oboch predchádzajúcich podobenstvach. Verný zostatok Izraela vojde s Pánom Ježišom do tisícročného kráľovstva, v ktorom bude poverený ďalšími službami. Neverní zostanú vonku, predo dvermi, kde bude „pláca a škrípanie zubami“, zahynú spolu s neverným svetom v dobe veľkého súženia. Tento súd nad Izraelem je v obrazoch opísaný v knihe Zjavenia 11-15.

V podobenstve je reč o tom, že bohatý človek dal hrivny svojim služobníkom pri odchode prevziať kráľovstvo. Znamená to, že Pán Ježiš dal svoje bohatstvo služobníkom pri odchode z tejto zeme, a tedy cirkevi, a nie Izraelovi? Nie. Podobenstvo nie je možno vyklaňať do všetkých detailov, ale ono má odkryť jednu hlavnú myšlienku. Potom by sme museli rozoberať, čo znamená hrivna: jedna, dve, päť; ako to, že služobníci žili po celú dobu od odchodu až po návrat svojho pána, čo znamená vláda nad mestami v kráľovstve Pána Ježiša, apod. O tom, že vernému zostatku Izraela bude v dobe pred príchodom Mesiaša zverená dôležitá služba, v obnove evanjelia kráľovstva, sa môžeme dočítať ako v knihe Zjavenia, tak aj v podobenstve o súde nad žijúcimi národmi Mt 25:31-46. Kto bude hľať evanjelium kráľovstva po celom svete na svedectvo národom, ako o tom hovoril Pán v Mt 24:14? Cirkev nenesie posolstvo – evanjelium kráľovstva, ale milosti, t. zn. evanjelium Pána Ježiša Krista!

Práca a vernosť znovuzrodených ľudí, ktorí patria k cirkevi Pánovej, nemôže byť meritkom toho, či vojdú do slávy Pánovej, alebo nie. Preto ďalšie pohľady na toto podobenstvo uvádzame ako aplikáciu, analogiu aj pre nás, ale nie výklad v pravom slova zmysle.

POHĽAD DRUHÝ

Aj znovuzrodení ľudia sú služobníkmi Pána Ježiša Krista, ako sa o tom môžeme dočítať v apoštolských listoch Pavlových, Petrových, a Jánových. A ako služobníci máme zodpovednosť voči spoluukápeným v dome Božom, voči Pánovi a voči svetu. Slúžiť bratom a sestrám v cirkevi láskou v Pánovi je prikázaním nášho Pána a hovorí nám o tom podobenstvo o vernom a nevernom služobníkovi (Mt 24:40-51). Mať svetlo nášho Pána a chodiť v ňom v tomto svete je predmetom podobenstva o desiatich pannach a konečne svetu máme niesť Krista tak, ako verní služobníci v podobenstve o hrivnách. Nestačí mať len jednu hrivnu a skrýť ju: mať len vieru bez skutkov, vyznanie bez života z Boha. Treba mať aspoň dve hrivny: jasné svedectvo o ospravedlnení z vieri a posvätený život. To je nás dlh voči svetu.

Ako je dobré byť verným v tom, čo nám Pán zveril. Takým Pán pridáva. Najprv máš len dve hrivny a twoje svedectvo je jednoduché. Pokiaľ je spojené so svätým životom, nemini sa úcinku. Pán, ktorý vidi twoju vernosť, ti čoskoro pridá ďalšie tri hrivny, dary vzrástú a okruh pôsobnosti sa ti rozšíri. A keď sa raz stretnie so svojím Pánom a do Jeho rúk zložíš úcty zo všetkého, čím si bol na tomto svete poverený, Pán ťa odmení novými slávnymi úlohami, ktoré svoju slávou a veľkosťou ďaleko prevýšia všetky pozemské. To je naša slávna nádej. Preto cielom našich túžieb je život v zodpovednosti voči domu Božiemu, voči Pánovi i voči svetu (podrobnejšie pozri Kresťan č. 8/1948).

Pri tejto aplikácii zostáva problémom, ako vyložiť otázku odsúdenia zlého a lenivého sluhu „do vonkajšej tmy“, teda do zahynutia. Veď skladanie účtov znovuzrodených ľudí bude pred súdnou stolicou Kristovou (Bema – 2K 5:10), a tam pridu len spasení ľudia. Pred súdnou stolicou Kristovou nebude nikto odsúdený do večného zahynutia!

Spôsobom riešenia tohto problému je označenie neverného a lenivého služobníka ako obraz **kresťanských vyznávačov**.

Takto sú kresťania s odznamom na biblické citáty rozdelení napr. v časopise Ze slov pravdy a lásky č. 11/1935:

Veriaci ľudia:

Lk 7:50	Zj 19:7, 8
Sk 2:42	J 10:14
J 10:27-29	J 6:47
J 6:37-39	J 17:24
Mt 25:10	Zd 10:39

Vyznávači:

Sk 8:13 a 21	Mt 22:11-13
IJ 2:19	Mt 7:22, 23
J 6:64-66	Jk 2:14
Mt 25:11-12	Zd 6:4-6
Zd 23:28, 33	Zd 10:38

Veriaci budú odmenení

Mt 25:19–23
Lk 12:12, 42–44
Ko 3:24

V 2. čísele Handreichungen (1914) čítame odpoveď na otázku, kto je ten neužitý služobník v Mt 25:42, prečo tak prísný trest (v. 30), keď predsa i pre neho platí J 3:36; a či skrytie hrivny je to isté ako nezúčastnenie sa práce na Božom kráľovstve? Odpoveď znie vo výbere niektorých myšlienok takto:

Obe podobenstvá – o 10 pannach a o zverených hrivnách – sú v najužšom vzťahu. V prvom ide o stav duše a v druhom o službu. Po svojom zavrhnutí a po dokonaní vykúpenia odišiel Pán zo zeme a svoj „majetok“ zanechal služobníkom. To sú tí, ktorí Pána Ježiša uznávajú za svojho Pána, tedy „vyznávajúci kresťania“. Pán počíta s tým, že jeho služobníci tiež hrivny, t. j. dary milosti a poznania, ktoré im boli darované, budú verne opatrosť. Ide o to, či naše ľudské jednanie napoštavíme pred veci služby Pánu. Aká bude osobná vernosť v službe. Neverný sluh vôbec neverí v dobrotu a lásku svojho Pána, preto nemôže preňho platiť prvá polovica J 3:36. Jeho jednanie je zotrvávaním v nevere a zneuctením Pána, preto i jeho odšodenie.

Safárenie s hrivnami znamená udržovanie svedectva prvých kresťanov (Sk 2:42). Je to všetko, čo v našom živote je spôsobené Jeho Duchom a milosťou (pozri Ga 5:25, 2K 9:8). Opravdový služobník nepracuje pre seba, ale pre Pána a Jeho čest. Prítom nejde o to „koľko“ (vonkajšie), ale „ako“ (vnútorné) pracujeme vo zverenej úlohe (1K 4:1–5).

POHĽAD TRETI

Pozornosť si zaslúži aj tento tretí pohľad na preberané podobenstvo o hrivnách. Jeho vylkádači si nekladú otázku, koho služobníci v podobenstve zobrazujú (kresťana či Izraelitu), o ktorý príchod Pánov ide (pre cirkev alebo v sláve na túto zem), čo znamená „pláca a škrípanie zubov“ pre neverných sluh. Oni z podobenstva odvozujú univerzálné pravdy pre život človeka vo vzťahu k Bohu.

1. Boh dal ľuďom rôzne dary, každému podľa jeho schopnosti. Táto rozmanitosť darov je nutná v Božom diele, pretože je rôzna práca. Božie dary nepatria tomu, komu boli dané, ako jeho vlastníctvo, ale ako prostriedok pre službu Bohu, za ktorú sa bude zodpovedať. Neide tu predovšetkým o dary, ale o spôsob, akým sú ony využívané. Boh nikdy nežiada od človeka takú prácu, ku ktorej by ho nevystrojil. Komu dal mnoho darov, veľkú službu vyžaduje, komu málo, od toho vyžaduje menej.

2. Odmenou za dobre vykonanú prácu je ešte väčšia služba. Služobníci, ktorí dobre vykonali zverenú úlohu, nemôžu teraz odpočívať, vedľa dostávajú ešte väčšiu zodpovednosť v práci pie Majstra.

3. Smutný údel má pohodlný, lenívý služobník, ktorý nechcel skúsiť použiť dar pre Pána. On nezníčil tento dar, ale nič s ním nevykonal. Nečinnosťou zostávajú dary utájené, skryté. Preto „od toho, kto nemá, bude vzaté i to, čo má“. Zdalo by sa, že tomu, kto nič nemá, nemôže byť ani nič vzaté. Ale každý má nejaký dar od Boha, nejakú možnosť pracovať. Ak ho nepoužíva, je to akoby ho nemal a tak jeho zanedbávaním dar zákrije a zmizne.

4. Univerzálnou pravdou života je verš 29: „Lebo každému, kto má, bude dané c bude mať hojnosť, ale od toho, kto nemá, bude vzaté i to, čo má“. Každý človek, ktorý používa dary, postupne nadobúda schopnosť pre ešte väčšiu službu a zodpovednosť. Ak nieko nevyužíva schopnosti, stráca ich. K telesnej sile sa človek nevychováva tým, že by si ju šetril; silu musí vydávať, aby nadobudol ešte väčšiu. V oblasti ducha pamäť sa rozvíja cvičením; zákrije prílišným šetrením. To je tajomstvo vzrastu, jak vo všednom živote, tak i v práci na Božom kráľovstve. Podobenstvo o hrivnách nás vyzýva k užívaniu zverených darov od Pána v službe Jemu a našim blízonym.

Vyznávaci budú odsúdení

Mt 25:24–30
Lk 12:45–47
Mt 7:22–23

ZÁVER

Milí čitatelia! Týmto myšlienkami o siedmom podobenstve, týkajúceho sa posledných vecí podľa Mt 24–25, končime naše úvahy o predmete, ktorý sa v historii cirkvi Pálovej stal zdrojom rozporných výkladov a tým i nedorozumení, ba dokonca aj bludných učení. Cieľom tohto článku bolo zdôrazniť základnú biblickú pravdu, že Pán Ježiš pred svojou smrťou len veľmi málo hovoril o cirkvi a ešte menej o jej vychvátení pred doboru veľkého súženia. Preto v synoptických evanjeliach je reč o Jeho druhom prichode v sláve na túto zem a o znameniacich a udalostach, s tým spojených. Tomuto poznaniu je treba pri výklade Mt 24–25 dať prednosť. Samozrejme, že aplikácia myšlienok Pána Ježiša aj na cirkev a dobu Jeho blížiaceho sa prichodu v ústredy do povetria je veľmi užitočná a potrebná pre nás. Keď takto pri službe slovom oddelíme výklad od aplikácie či analogie, nevzniknú nedorozumenia a bude to na úžitok všetkým.

Nech sám Pán prostredníctvom svojho Ducha ešte viacej v nás rozmnoží poznanie Jeho myšlienok s vyvoleným národom, ale aj s nami, a posilní nás v bdení a očakávaní Jeho prichodu.

-jos

Poznámka redakcie:

Pojmy „temnosť zevnitřní“, „pláč a skřípení zubů“, apod. jsou obrazem věčného zahynutí – zavření, které se však neděje nikdy bez předchozích opakování příležitosti Boží milosti. Netýkají se tedy hodnocení „služby“ skutečných znovuzrozených Božích dítek, které spasitelnou milost v Kristu přijaly. Použijeme-li tedy aplikaci zmíněného podobenství pro službu věřících lidí, nelze ji v žádném případě zaměnit za výklad pro věřící. Uvedené pojmy pak mohou být v aplikaci použity, pouze pro zahanbení a „hruzu Páně“, před soudnou stolicí Kristovou v 2K 5:10–11, ale nemůžeme se vracet od aplikace k výkladu o zavření neverných Židů. (Nedůslednost rozlišení pojmu „aplikace – výklad“ a jejich zaměňování! Bud aplikace – tedy setrvat při ní, nebo výklad a pak od něho neuhnout).

Máte starosti?

„Když se naplňují oblakové, dešť na zem vydávají.“

Kazatel 11:3

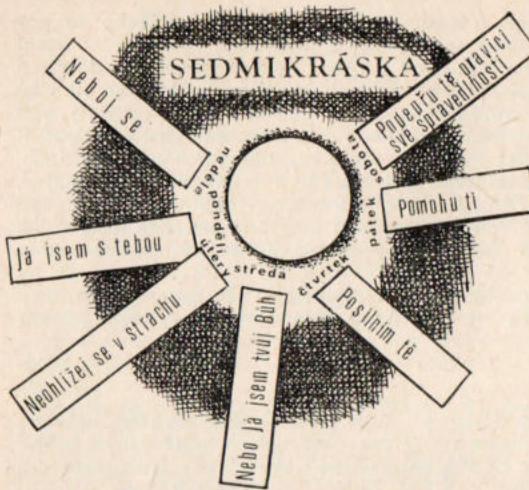
Pročpak se obáváme mraků, které teď zatemňují nebe? Skrývají sice slunce, ale jenom na chvíli. Ono není vyhaslé, znova bude svítit. Mezitím se tyto černé mraky naplňují deštěm; a čím jsou černější, tím více kapek z nich spadne na zem. Jak můžeme mít dešť bez mraků?

Naše utrpení nám přináší požehnání. Jsou to tmavé vozy světlé milosti. Nebude to snad dlouho trvat a tyto mraky se vyprázdní a sulaží květiny, které se stanou ještě krásnějšími. Nás Pán dovolí, abychom procházeli utrpeními, ale nebude s námi nakládat ve svém hněvu. On nás chce obživit svým milosrdstvím a to v pravý čas!

Dopisy lásky našeho Pána přicházejí často v obálkách, orámovaných černě. Jeho vozy „drkotají“, ale jsou naloženy dobrodiním. Jeho metla přináší čistotu a věnu. Netrapme se kvůli černým mrakům, nýbrž zpívejme, protože deštěm svlažená země přinese plody.

O, Pane, ty temné mraky jsou jakoby prachem Tvých nohou. Jak jsi blízko za takového tmavého, mračného dne. Vírou chci vidět, jak mi mraky přinášejí Tvé požehnání a láskou se dívám na Tvé milosrdství, které za nimi přichází. Chválím Tež za tol

C. H. Spurgeon

„Neboj se, nebo jsem JÁ s tebou, nestrachuj se, nebo jsem JÁ, Bůh tvůj. Posilním tě, a pomáhati budu tobě, a podpirati té budu právici spravedlnosti své“ (Izaiáš 41:10).

V tomto verši máme sedm zaslíbení, která jsou jako kvítek sedmikrásky, jehož lístky Boží péče o nás můžeme pro sebe trhat na každý den týdne.

Ako pristupovať

Ked' Jozef povedal svojim bratom „nože pristúpte ku mne!“ (1M 45:4), tak to bolo k zmieraniu, lebo sa už nemohol ďalej zdŕžať. Aj my sme pristúpili k Pánu Ježišovi ako veľkí hriešníci a bolo nám odpustené všetko, lebo na Jeho strane bola „hojnosc odpustiť nám naše hriechy“ (Iz 55:7). Od tej doby pristupujeme k Nemu s obeťami chvála a d'akovania. Ako kráľ Ezechiáš hovoril ku knazom a celému zhromaždeniu: „Teraz ste naplnili svoju ruku Hospodinovi a tak ste sa mu posvätili; pristúpte a dovedte bitné obeti aj obeti chvály do domu Hospodinovho“ (2Pa 29:31), tak sme vyzvani aj my obetovať obete chvály, ako je napisané: „A tak obetujte vždycky skrze neho Bohu obet chvály, to jest ovocie rtov, chváliacich Jeho meno“ (Žd 13:15).

S akým srdcom máme ale pristupovať? S pravdivým, v plnosti viery, srdcom očisteným od svedomia zlého (Žd 10:22).

Ked' sa schádzame k sláveniu pamiatky smrti Pána Ježiša, tam sme vyzvani dôrazne „pristúpiť s obeťou chvály!“ Že to mnohí bratia nerobia, treba hľadať príčinu v ich srdci, či je očistené od zlého svedomia, ako si stoja vo viere. Ten nebeský Jozef k tebe hovorí „pristúp ku mne“, daj si veci u mňa do poriadku a potom pristupuj s tou radostnou obetou chvály. Modlitby svätých sú nášmu drahému Spasiteľovi „kadivom v zlatej čaši“ (Zj 5:8).

-pu

◆ Najlepšia cesta ako zlikvidovať nepriateľa je zaradiť ho medzi svojich priateľov.

STOPY KE KŘÍŽI

SERIÁL 13

„A vloží Aron obě ruce své na hlavu kozla živého, vyznávatí bude nad ním všecky nepravosti synů Izraelských a všecka přestoupení jejich se všemi hřichy jejich, a vloží je na hlavu kozla, a vyzene ho člověk k tomu zřízený na poušť.“

3. Mojžíšova 16:21

V

17. století žil v blízkosti Eisenachu advokát Homburg. Svým současníkům byl znám jako skladatel rozpustilých písniček. Jeho „Písni lásky a hodokvasů“ se těšily tenkrát velké oblíbě. A tento světák prožil jednoho dne něco, co změnilo celý jeho další život. Bližší podrobnosti neznáme. Ale možli bychom se přesvědčit, že jeho básnický talent se pustil zcela jiným směrem. Obsahem jeho písni se stal výhradně Ježiš. Od něho pochází překrásná pašijová píseň „Jezu, žít mého života...“ A ve vítězné písni o nanebevstoupení Páně oslavuje Spasitele různými tituly: Syn Davidův, trůn milosti, vítězné kníže, má ochrana. A mezi těmito tituly se mi jeden stal obzvláště vzácný. Oslovuje zde Pána Ježiše slovy: „Ty, který snímáš hřich světa...“ Chápu, naše doba těžko porozumí tomuto výrazu. Přesto bych jej však chtěl nadepsat nad svou dnešní úvahu:

...KTERÝ SNÍMÁ HŘICH SVĚTA.

1. Zahnany kozel je jeho předobrazem

Na cestě pouště vydal Bůh svému lidu pevné řady. K nim patřily i různé svátky, z nichž nejdůležitějším byl den smíření. Nemohu zde rozvádět všechny podrobnosti obřadů, konaných tohoto dne. Budeme se teď zabývat pouze jedinou událostí. Před velekněze byl přiveden kozel. Velekněz položil před tváří celého národa ruce na hlavu tohoto zvířete a tak vyznával všechna „provinění, přestoupení a hřichy“ Izraele. Bylo zřejmé, že zde před Bohem stojí řada provinilců. Jejich viny byly přeneseny na kozla. A pak jeden muž vyhnal toto zvíře daleko do pouště. Vina Izraele byla odnesena. Kam? V 8. verši naší kapitoly je zajímavá odpověď. Tam je napsáno, že tento kozel byl určen pro „Azazele“. Azazel je jméno hrozného ducha z propasti – je to jméno pro satana. Hřichy byly tedy zahnány ke svému zdroji – k d'áblu.

Zde musíme udělat malou vswuku. Jednou jsme šli kolem gotického kostela, na němž středověcí sochaři vytvořili různé d'ábelské postavy chrličů. Při pohledu na ně nám hned napadlo: Tito sochaři neměli o démonech ani tušení. My jsme však satanovu moc poznali. Bible hovoří o Satanovi a Azazelovi jako o prapříčině všeho zla v nás.

Vraťme se však ke svátku smíření. Každý rok byl vyhnán do pouště kozel obtížený hřichy. Tak dával Bůh svému lidu lekci k pochopení kříže Pána Ježiše.

Pak tedy mohl v Izraeli každý rozumět následující události: Jan Křtitel stál u Jordánu. Tisíce naslouchaly jeho kázání. Tu pojednou přestal kázat, ukázal dozadu, kam přišel prostý muž, a zvolal silným hlasem: „Aj, Beránek Boží, který snímá hřich světa“. Tím mužem byl Pán Ježiš. Každý chápal, že se zde Jan dotkl každoročního příběhu v chrámu, zvířete, které bylo vyhnáno do pouště. (Nazval Pána Ježiše slovem „beránek“. Tím připomněl další zvíře, beránka smíření, který byl obětován.)

2. Zvěst o něm se obraci ke svědomí

V biblické zvěsti je vždy řeč o „provinění, přestoupení a hříchu“. To jde řadě lidí očividně „na nervy“. Ale takové je evangelium. Podívejte, okolní svět na nás dotírá. Útočí na naše smysly, na naše touhy a pudy. Zaměřuje se také na naš rozum.

Bible však mluví k našemu svědomí. Chci uvést malý příklad. Pán Ježíš si jednou sedl na studnici v Sichar. Po chvíli přišla nějaká žena pro vodu. Pán s ní začal hovořit. Tato žena zřejmě vedla ráda hovory na náboženská téma. Ale přece se jejich hovor stočil pro ni nepřijemným směrem, když ji Pán vyzval: „Zavolej svého muže!“ Se zrudlým obličejem odpověděla: „Nemám muže!“ Tu jí Ježíš vážně odpověděl: „Měla jsi pět mužů. Avšak ten, kterého máš teď, není tvůj muž. To jsi řekla pravdu.“ Dovedu si představit, jak tato žena utikala s hrůzou do města a říkala: „Tam venku sedí muž, který mi řekl všecko, co jsem dělala.“

Naše doba předstírá, jako by se už nevědělo, co je to „provinění, přestoupení a hřích.“ Ale Ježíš to zjevuje. Jeho duch oživuje svědomí. A kde je probuzené svědomí, tam se čte příběh o kozlu, na nějž je možno složit hříchy zcela novýma očima. A takové svědomí se pak ptá: „Proč nemáme takového kozla?“ Odpověď zní. „Protože jeho místo zaujal Boží Syn – Pán Ježíš! Pohled, zde je ten, který snímá hřich světa!“

Představují si, jak vyhánějí v den smíření tohoto kozla do pouště – k Azazelovi. Ubohé, štvané zvíře, obtížené cizími vinami.

Tak byl zavržen i Spasitel – ven, až do pekla. Zde visí na kříži – popliván, ztýraný, úplně sám a volá: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?“ Podívejte, zde nese naše „provinění, přestoupení a hřích“ k Azazelovi. „Trest spočívá na něm, abychom měli pokoj“ (Iz 53:5 – dle Luthera). Kéž to pochopíme!

3. Ospravedlňuje církev

„K čemu je celá ta ceremonie?“ zeptá se moderní člověk. „To vše je na mne přiliš těžké. Co mně to přinese?“

Chápejme jedno: Živý Bůh je svatý. Každý hřích je pro něj ošklivostí. Církev, kterou si vytvořil a táhne na své srdce, musí být čistá. Proto je tato věc nutná. Proto nesl kozel viny starozákonného Božího lidu pryč. Proto nese naše hříchy Pán Ježíš. Bůh chce čistou církev. Milý čtenáři, nechceš i ty patřit k tému očištěným řádám? Nechceš být vysvobozen z pout vin a hřichů?“

Chceš? Pak musíš – a to každý sám – slavit den smíření pod křížem Pána Ježíše. Ze starozákonných příběhů se můžeme naučit, jak se to má dělat. Provinění, přestoupení a hříchy byly vyznávány s rukama položenýma na hlavu kozla. Tak smíre i my vyznáváme své hříchy na ukřižovaném Pánu Ježíši. Je to jedinečná chvíle, když hříšník vylije své srdce Spasiteli. Nechtěl bych vůbec žít bez této možnosti. A pak se věrou díváme na Ukřižovaného a chápeme, že odnesl „k Azazelovi“ všechno to zlé z nás a od nás a pak mu děkujeme za tak slavné vykoupení. Náš den smíření pak vyústí v radostný a jásavý chvalozpěv.

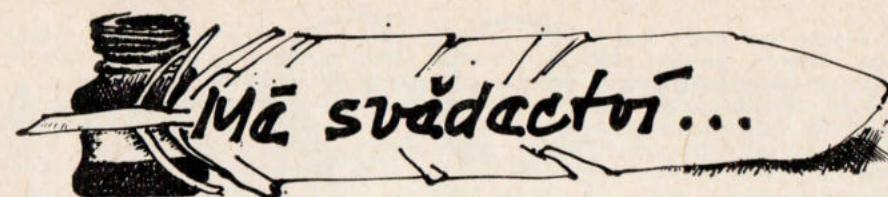
Máme mysl Kristovu?

„Ale my máme mysl Kristovu“
(1K 2:16).

Posuďme, zda smýšlím tak, jako Pán Ježíš Kristus. Jaká je Jego mysl?

1. Božská, moudrá, spravedlivá, bez báz-
ně, věrná (Iz 11:2-5)
2. Něžná, ohleduplná (Iz 40:11)
3. Klidná, jemná, vytrvalá (Iz 42:2-4)

4. Vysvobožující, hojná k záchráně (Iz 61:1, 63:1)
5. Slitovná (Mt 9:36)
6. Tichá a pokorná (Mt 11:29)
7. Shovívavá (Lk 9:4, 55, 56)
8. Odpouštějící (Lk 23:34)
9. Horlivá (Sk 10:38)
10. Nesoucí břímě (Ga 6:2)
11. Milující (Ef 5:2)

Pochádzam z evanjelickej rodiny z obce Polichno. Moja matka ma od malička učila spievať z Tranoscia a odriekat dlhé modlitby, ktoré sa až doteraz zachovali v mojej myсли. Keď som ja rástol, v každom dome spievali z Tranoscia, najmä v nedelu. Ludia v nedelu chodievali dopoludnia do kostola, popoludní čo mladší do krčmy a po zábavách a tiež sme hrávali divadlá. Skoro všetci sme boli evanjelici. Pán jarár nás vyzýval, aby sme aspoň dva razy do roka prišli na spoved, čo sme aj robili a tak sme sa všetci mali za priadnych cirkevníkov. Keď niekto umrel, pán jarár ho vyprevádzal do neba, hoci on o znovuzrodení nikdy nekázaľ a tak žiadnen z nás o tom vedomosť nemal. Tak som žil aj ja, rád som spieval svetácke piesne a tancoval.

V ten čas vo vedľajšej obci, Čablovej, už bol malý zbor veriacich, kde Slovo Božie rozsievali bratia Koska a Pršan. Prichádzal tam tiež brat Siracký, bratia z Môľovej a iní. Začalo sa rozprávať o tom aj v našej obci, že tam sú ludia, ktorí sa schádzajú a vysvetľujú si sami Slovo Božie, že prestali piť, fajčiť a hrešíť a že spievajú spolu krásne piesne. Ludia ich prezývali „svätími“.

I zatúžila jedna mladá žena z našej obce skúsiť, čo je na tom pravdy. Isla tam, a keď uvidela, že to je správna cesta, uverila v Pána Ježíša. Bola to sestra Vestegová. Po uverení bola veľmi horlivá, svedčila ľuďom kade išla, takže uverili niektorí aj z našej obce. Ti pravda potom prestali chodiť do kostola a chodili zo začiatku do zhromaždenia na Čablovú, pozdejšie sa začali schádzať v jednom dome v našej dedine, v nedelu trikrát a ešte dva razy do týždňa večer i keď bola na poli práca, hoci i žatva.

V tom čase uverila aj moja matka. Vtedy začal v našej domácnosti nepokoj, lebo matka prestala chodiť s nami do kostola. Jej sestra i s manželom, ktorí s nami bývali v jednej domácnosti, i ja sme jej vytýkali, že si potupila vieru a že nám robí hanbu, že veď ona bola i tak dobrá, a že jej toho nebolo treba. Mne dohovárali Ludia, že prečo jej to nezakázem. Ja som jej zakazoval, ale marné. Keď som tak premýšľal čo mám robiť, prišlo mi na mysel, aby som ju cez Slovo Božie nejak usvedčil, že by toho tak skôr nechala. I začal som potajomky čítať Bibliu. Duch svätý ma usvedčil, že nežijem tak ako Pán Ježíš káže, poznával som, že sa musím obrátiť. Zarazil som sa, keď som čítal: „... a nepriateľmi človeka budú jeho domáci“. Tu som sa zlakol, že aj o mne je tu řeč, keď som aj ja bol proti matke. Už som jej viac nedohováral. Raz, keď som tak premýšľal nad svojimi hriechmi, bol som privedený k tomu, aby som na kolennách s plačom začal prosiť Pána Ježíša o odpustenie. A On mi aj odpustil a daroval radosť do srdca. Uveril som, že Jeho krv očistila aj moje hriechy. Vyznal som to aj svojim domácim a začal som s matkou chodievať do zhromaždenia. Potom nastal v dome ešte väčší nepokoj zo strany matkinej sestry a jej manžela. Strašne nám kričali, že oni s takými bludármami bývají nebudú a začali si od nás odnášať všetko, čo sa odnieslo dalo – i čo patrilo nám s mojou matkou. My sme nedbali o toto rozchvátané majetku, veď sme už nežili na pozemských statkoch, lebo sme mali vzácnějšie, večne trvajúce nebeské dary. Za týmto sa matkina sestra s manželom od nás odstahovala, ale po roku sa on vrátil k nám chorý, a my sme ho potom slepého doopatrovali

u nás do jeho smrti. Keď sa nám už nikto v našej domácnosti neprotivil, začali sme zažívať s matkou pokoj a radost od Pána na ceste za Ním. Vše som ju vzal na motorku a zaviezli sme sa do veľkého zhromaždenia v Môtovej.

Moja matka je už dávno u Pána a ja, hoci som prechádzal v živote cez všelijaké ťažkosti, radujem sa v Ňom a v Jeho zasľúbeniach, len by som bol rád, keby aj moji najbližší tiež v Noho uverili. Radil by som všetkým, ktorí znášajú nejaké utrpenie pre Pána, aby sa pevne pridŕžali Jeho a v Jeho slove hľadali potechu a poslu. On pomôže každému, kto sa k Nemу vo viere privinie.

Ján Karman

O PRVOM VZKRIESENÍ

Mnoho rokov som si kládal otázku: Kedy budú vzkriesení starozákonni svätí? Budú mať podiel na „prvom vzkriesení“, budú účastní tisicročného kráľovstva? Keď som sa znova zaoberal touto otázkou, dostal som odpoved', s ktorou by som vás rád zoznámil.

Podľa Písma prvé vzkriesenie má niekoľko etáp:

1. Pán Ježiš Kristus ako prvotina tých, ktorí zosnuli (1K 15:20).
2. Starozákonni svätí ihneď po vzkriesení Pánovom (Mt 27:52 a n.).
3. Mŕtví v Kristu, t. j. znovuzrodení od dôb Pána Ježiša až po hodinu Jeho prichodu pre cirkev, naraz, v okamžiku (1Te 4:16).
4. Mučenici z doby veľkého súzenia na počiatku tisicročného kráľovstva (Zj 20:4).

O týchto etapách čítame tiež v 1K 15:22-24:

„Lebo ako v Adamovi všetci zomierajú, zrovna tak i v Kristovi všetci budú oživeni, ale jeden každý vo svojom vlastnom poriadku: prvotina Kristus, potom ti, ktorí sú Kristovi za Jeho prichod, potom koniec“, (t. j. koniec zmŕtvychvstania ostatných mŕtvych).

Už pred vzkriesením Pána Ježiša niektorí ľudia vstali z mŕtvych, a to jak v SZ dobe, tak i za pôsobenia Pánovho na zemi. Pri tomto vzkriesení sa duše zomrelých vrátili do toho istého tela, ktoré opustili, aby opäť žili na zemi tak, ako pred smrťou. Zmŕtvychvstanie Pána Ježiša bolo úplne iné. On povstal v novom, nebeskom tele. Preto je prvotinou tých, ktorí vstali z mŕtvych.

Pán Ježiš na Golgotu zvifazil nad mocou smrti (1K 15:55-57). Preto mohol vyprostiť tých, ktorí boli bázňou smrti po celý čas žitia držaní v rabierte (Žd 2:15), zajatých väzňov vyviest na výsost (Ef 4:8). Starozákonni svätí museli byť až do smrти Pánovej na Golgotu držaní v riši mŕtvych, pretože ich hriechy neboli ešte odstranené (Žd 9:26, 10:4). Ale keď Pán vstal z mŕtvych, mohli aj starozákonni svätí vstať a odísť s Ním k Otcovi.

O ich vzkriesení čítame v Mt 27:53. Mali už nebeské telá, ako to vyjadruje v. 53: „zjavili sa mnohým“. Týchto vzkriesených nemohli vidieť ľudia tak, ako nemohli vidieť Pána Ježiša. Jeho videli len ti, ktorí sú On ukážal (pozri 1K 15:4-8). Oni sa nezjavili všetkym, ale len „mnohým“.

Kedy Pán Ježiš „vystúpil na výsost“, vedúc so sebou zajatých väzňov? Keď sa porovnáme J 20:17 s Lk 24:37-40, zistíme zvláštnu vec. V nedeľu ráno, keď sa po zmŕtvychvstani Pán stretáva s Máriou Magdalenu, hovorí jej, aby sa Ho nedotýkala, pretože ešte nevstúpil k svojmu Otcovi. Súčasne ju posila s odkazom učenikom: „Vstupujem k svojmu Otcovi... Ten deň večer sa Pán ukazuje svojim učenikom a hovorí im: „Dotýkajte sa ma...“ Nie je nám tým naznačené, že Pán vstúpil k Otcovi, aby tam uviedol starozákonnych svätých, a že po splnení tejto úlohy prichádza k svojim učenikom, aby sa zaoberal potrebami svojej cirkvi? Ešte pred smrťou im povedal pozoruhodné slová: „Krátku chvíľu a neuvidite ma, a zase krátku chvíľu a uvidite ma, lebo ja idem k Otcovi“. Nám nie je dovolené, ale ani potrebné prenikať do toho, čo sa udialo medzi Synom a Otcom, či - kedy - ako Pán vstúpil do riše mŕtvych, ale aj také verše, ako sme si uviedli, nás napĺňajú vďačnosťou k Pánovi za dielo vykúpenia.

Nielen učenici - prvotina cirkvi - ale aj my všetci sa máme vierou dotýkať Pána, ako nás k tomu sám ponúka.

O VSTUPU DO manželství

Jestliže se mladí lidé ptají, proč mají se sexuálnimi vztahy čekat až do snátka, pak jistě docela jasne vědi, kdy začíná manželství. Protože, kdo formuluje: proč mám čekat až do manželství, ten ví, že všechno, co se stane až do manželství, se děje mimo něho.

Často slyšíme otásku, kdy ve skutečnosti začíná manželství? Někdo si říká, že manželství začíná okamžikem, když si dva mladí lidé dají slib. A to se nestává a nemusí stát na úřadě, kde je sňatek právně uzavřen. I když toto pojednání zní věrohodné, je ve skutečnosti pouze jednostranné. Je zcela v pořadku, že si dva lidé dají osobně, pro sebe to své „ano“ pro celý život. Toto rozhodnutí bývá většinou již před zasnoubením. Je správné, že rozhodnutí uzavřít manželství má v sobě vysoký soukromý charakter. Uzavření manželství je však vice než soukromá, osobní úmluva dvou partnerů. Je současně věcí veřejnosti, protože jako občané státu a účastníci společenství církve jsme součástí veřejnosti. Většina našeho života se odehrává na veřejnosti, a ne v bytě, doma. Společenský život je uspořádán určitými povinnými pravidly, nařízeními, a tak i manželství podléhá těmto nařízením, která uzavírají v sobě současně práva i povinnosti před svědky a celou veřejností.

Proč je nutný oddací list?

Ten, kdo se ptá na to, kdy začíná manželství, se obvykle také táže, proč je nutný oddací list? Tento dokument, který vystavuje oddací úřad, je velice důležitý, protože je písemným potvrzením slibu, který si oba snoubenci dali před Bohem a veřejně před lidmi.

Jak jistě víte, obsahem tohoto slibu je, že si oba manželé chtějí navzájem prokazovat lásku a věrnost po celý život. Vzali na sebe závazek, který má doživotní důsledky. Proto není lhostejné, zda složíme tento slib, jen mezi sebou nebo veřejně před Bohem a lidmi! Kdo nechce své manželství započít veřejně, může být podezíráván z toho, že to nebude s láskou a věrností vážně, i když o tom slovy partnera ujištěje. Když se pak dostaví těžkosti a krize, rychle přemýší takový partner o útěku z manželství. Jestliže k manželství by stáčíl pouze vzájemný slib muže a ženy, pak v mnoha případech by došlo k rozchodu se zdůvodněním: „Ostatně, oč jde, nebyli jsme ještě sezdáni!“ Ale při tom žili tak, jako by byli sezdáni. Hrozným důsledkem pak bývají zpravidla zničené vztahy a duševní úrazy, které se jen tak brzy nezahojí. Vraťme se však zase k vlastní otáaze.

Co praví k tomu Bůh?

Hned na počiatku Bible je vysvetleno, co je to manželství a jak se k pravému manželství dochází. „...z té příčiny opustí muž svého otce a svou matku a bude se přidržovat své manželky i budou v jedno tělo“ (1M 2:24). Chceme-li pochopit význam tohoto verše, musíme rozumět pojmu „opustit“, „přidržet se“ a „být jedno tělo“.

Opuštění otce a matky nám mluví o skutečnosti uzavření manželství. Mladí lidé se odpoutávají od domu svých rodičů a osamostatňují se, aby si založili vlastní domácnost. Opustit rodiče znamená **vypadnout z jejich domu**, aby si pro své manželství zařídili vlastní byt. To dále znamená, že již plánuje samostatně a **nejsou závislí na rodičích!** To však neznamená zřeknutí se rodičů. Vždyť i rodiče jednali při vstupu do manželství právě tak, aby si mohli založit „komárku“ pro své manželství.

Opuštění otcovského domu bylo jak v Izraeli, tak i u většiny národů spojeno s veřejným aktem uzavření manželství. Proto Bible mluví o „odvedení nevesty“ domu (Mt 1:18). Toto odvedení bylo spojeno se svatební slavností, která trvala až do sedmého dne a slavilo ji celé příbuzenstvo a pozvaní hosté (1M 29:27). Počátek

manželství byl zpravidla spojen s podepsáním svatební smlouvy, jak čteme o tom zmínku v apokryfní knize Tobiášově 7:16: "... a oni vzali dopis a napsali o založení manželství". Podle obsahu verše 17 po uzavření manželství následovalo chvalořečení Boha a slavnostní hostina.

V knize Rut máme rovněž obdobné vyprávění: "I řekl všechn lid, který byl v bráně města i starší: Svědkové jsme. Dejž Bůh, aby žena, vcházející do domu tvého, byla jako Ráchel a jako Lia a kteréžto obě vzdělaly dům Izraele" (Rt 4:11). Je to důkazem toho, že manželství bylo uzavřeno veřejně.

Intimní vztahy nebyly povoleny až do právoplatného uzavření manželství. Jestliže se v Izraeli stalo, že svobodný muž měl intimní vztah s dívkou, musel se s ní také oženit a nadto zaplatit cenu nevěsty. To ovšem nebylo v tomto případě předností, ale hanbou a trestem! To rovněž potvrzuje předešlá slova, že děvče nebylo považováno za provdanou, i když mělo s mužem před uzavřením manželství intimní styky.

Jákob řekl svému tchánu Lábanovi po uplynutí sedmi let služby: "Dejž mi mou ženu... abych všel k ní" (1M 29:21). To znamená, že dříve, než mohl mít Jákob tělesné obecenství s Ráchel, musela být veřejná svatební slavnost.

Klasický příklad je v Novém zákoně. Marii a Josefově bylo zcela jasno, že tělesná stránka lásky patří do oblasti již uzavřeného manželství, jinak by nebyli tak zděšeni nad těhotenstvím Marie z Ducha svatého (srovnej Ml 1:18–19 s Lk 1:34).

Opuštění rodičů je tedy v Bibli spojeno s uzavřením manželství. Toto uzavření manželství se konalo veřejně před svědky a tím se stávalo společensky a právne platným. Veškeré jiné názory a praxe v uplatňování intimních styků jsou zjevným porušováním Božího rádu, uvedeného v Jeho slově.

přípr. -stu

Kde získat pravú voňu?

Ezav bol mužom, ktorý rozumel lovú, mužom poľa a preto jeho rúcho voňalo poľom (1M 27:27). O našom drahom Pánovi je napísané: "A všetko tvoje rúcho je samá myrra, dôle a kassia (Ž 25:9). Ked sa zdržujeme v jeho blízkosti, tak sme Kristovou dobrou vôňou Bohu medzi tými, ktorí dochádzajú spasenia, i medzi tými, ktorí hynú, ktorým vôňou smrti na smrť a ktorým vôňou života na život. Ale kto je k tomu spôsobný?" (2K 2:15-16).

Na Petrovi a Jánovi poznali, že bývali s Ježišom (Sk 4:13); aj na nás to poznat, či sme zemskými vecami, starostami o tento život zamestnaní, teda či je to vôňa zemskej a či tá kráľovská.

Ked synovia Jakobovi — Simeon a Levi — vykonali nepeknú vec u obyvatelov Sichéma, musel povedať tento patriarcha: "Zarmútili ste ma a spôsobili ste mi trápenie, lebo ste ma zosmradili obyvateľom zeme, Kananejom a Ferezejom" (1M 32:30). Aj on chcel byť vôňou, ale ho zosmradili iní. No čas zahojil aj toto a skrže syna Jozefa bol už príjemnou vôňou faraonovi a ostatným, kde ho Jozef prestáhal.

Ak sa aj v našom živote dostaví podobný zármutok ako u Jakoba, vedzme, že ked sme úprimní pred Bohom, dá nám to, čo napraví našu vec ako Jozef pre Jakoba.

-pu

VÁZENÍ ČTENÁŘI,

děkujeme Vám, že většinou jste zaslali předplatné už v prvním měsíci. Zvláště děkujeme těm, kteří pamatovali na zvýšené náklady. Pokud jste před platné ještě nezaslali, připomínáme, že platnost poštovních poukázk, které jsme Vám rozeslali v č. 6/79 končí v 1. čtvrtletí t. r.

Vaše administrace

ABSALOM

Polygama je cudzie slovo pre to, čo sa do slovenčiny prekladá ako mnohodenstvo. Ale pravý význam tohto slova je – hnojisko. Dávid pošliapal prvý a najlepší zákon prírody vo svojom paláci v Jeruzaleme a preto zbytok života strávil v fažkostiah. Jeho palác bol sídlom démonov podozrenia, závisti a nenávisti – všetko to prepukalo raz v krvismilste, inokedy vo vražde. A bolo to v takejto domácnosti, ak sa táto bažina môže vôbec nazvať domácnosťou, čo sa narodil a bol vychovaný Absalom, jeho treći syn z tretej žijúcej ženy. Ale nemýlme sa: Bohu sa nebude nikto posmievať. Lebo ten – svätý či hriešnik – čo seje v telo, z tela bude žať porušenie.

Maacha, matka Absalomova, bola dcérou kráľa. A to, spolu s jeho výnimočným telesným zjavom a kniežatskými spôsobmi zaručilo Absalomovi prevahu nad všetkými bratmi. Absalom zdeleni všetku krásu, mužnosť a pôvab po dome svojho otca. Inšpirovaný pisateľ Biblie nešetrí slovami pri opisovaní nevšednej krásy tohto mladíka. Bol to jeden z najkrajších mužov v Izraelovi, od päty po hlavu nebolo na ňom vady. A vlasys jeho hlavy stali sa prísluším až do dnešných čias.

Malý kruh závistlivých a pikle kujúcich prízivníkov utvoril sa okolo každej z Dávidových žien. A v jednom z najhorších takýchto kruhov vyrastal a dostal svoju výchovu Absalom. Absalom mal krásnu sestru Támar, takú peknú ženu ako bol on muž. A ako sa jej krása stala príčinou jej skazy, o tom inšpirovaný pisateľ píše s dostatočnou jasnosťou. Nech na tomto mieste postačí pripomenúť, že Absalom se rozhodol skôr či neskôr pomstiť tento hrozný čin na mužovi, čo ho spáchal. A týmto mužom bol jeden z oblúbených synov Dávidových. Lebo ani dva celé roky nastačili na to, aby ho Dávid za jeho brutalitu potresal. Potom, čo dal otcovi dva roky, zobrahol Absalom práva do svojich rúk, a Amnon zahynul jeho mečom. Za tým príšli všetky komplotty a protikomplotty súvisiace s touto pomstou, útek Absalomom, návrat a oneskorené zmierenie s otcom, jeho pretrvávajúce plány na vyrnutie kráľovstva z otrovej ruky, to všetko nám dáva obraz o ľudoch a dobe. Dávid a jeho ženy a konkubíny a deti zo zemiešaných manželstiev. Támar a jej nevlastný brat Amnon. Absalom a Jonadáb. Joáb a múdra žena z Tekoy. Ittaj a Šimej, Achitofel a Chúšai. A spravodlivosť a milosť Božia panujúca nad nimi všetkými. Naozaj, každé písmo, vdýchnuté Bohom, je aj užitočné na vynaučovanie, karhanie, naprávanie, na výchovné kázanie v spravodlivosti, aby bol človek Boží dokonalý, ku každému dobrému skutku pripravený.

Je to tátó priamočiarosť Biblie, ktorá ju robí takou vzácnou všetkým, čo to berú vážne so sebou a svojimi deťmi. Keby to Písmo nebolo bralo tak vážne, mali by sme naskreze iného Dávida. A my robíme Dávida iným, napriek Svätým Písmam a napriek všetkému, čo Dávid sám môže povedať. Dávid, ktorého stavíame pred svoj zrak, má okolo hlavy svätožiaru a v ruke harfu, pohľad upretý k nebu. Radi zabúdame, že Dávid mal aj iné ženy než matku Šalamúnovu a že mal aj iných synov okrem Šalamúna. Nás Dávid po celý čas predchádzza nočné stráže žalmami ako: Rozumne si budem počínať na ceste dokonalosti. O, kedyže prídeš ku mne? Budem chodiť v bezúhonnosti svojho srdca vo svojom dome. Nepostavím si veci beliála pred svoje oči. Nenávidím skutku tých, ktorí sa uchylujú od Boha, neprichytí sa ma. Atakďalej. Z takého Dávida v našej Biblike mali by sme radosť. Nepohoršoval by nás. Ale potom by ani nébol pre nás na pravý úžitok, keby sme sa chceli k Biblii utiečť po pravý úžitok. Lebo je to vtedy, ked' siahame po Písmu, aby sme mali skutočný úžitok, aby sme ťažili zo skúseností ľudí s podobnými žiadostami aké máme my,

čo objavujeme pero Božie v biblickom životopise Dávidovom. A je to z tohto pera, čo vyvádzame poučenia zo života Dávidovho a smrti Absalomovej.

To „nepochopiteľné zlo zmyselnosti“ (takýto titulok dal jednej svojej kázni istý významný muž v cirkvi) bolo v sotvaktorom hriešnom dome vypuklejšie než v dome Dávidovom. Dávid sám čnie ako výstražný príklad všetkým mužom, a najmä zbožným mužom. A to tým viac, že zrešil proti takej milosti akej bol účastný. Bol čistý pokým bol mladý, zápasiaci, prenasledovaný, a olej rohu Samuelovho stále posväcoval jeho myšlienky a predstavy. Ale akonáhle sa usadil na trón, zahniezdil sa v jeho živote hriech a hanba. A všetky biedy a strasti jeho ďalšieho života môžu sa počítať od toho dňa, čo otvoril dvore zmyselnosti do svojho paláca. Boli vojenské úspechy, rozmáhalo sa kráľovstvo, rásťlo bohatstvo a sláva v Izraelovi. Ale pod tým všetkým bola pôda ako pred sopečným výbuchom hnevu Božieho.

Aby ste sa mohli vziať do postavenia Absalomovho, musíte čítať všetky kapitoly o spôsobe života Dávidovho v Jeruzaleme, a všetky kapitoly, v ktorých vystupuje meno Absalom. A potom sa nám veci môžu objavovať v inom svetle. Predovšetkým, Absalom nevidel svojho otca tak, ako ho vidíme my. On ho videl tak, ako ho videli jeho nepriatelia a ako ho vidia neverci a posmievaci dnes. Bolo nemožné, aby Absalom hľadal na svojho otca našimi obdivnými zrakmi. Nebolo by poučenia zo života Absalomovho, ak to nebude výstraha z domácnosti, v ktorej otec nie je otcom a kde otec a matka sú plní rozporov, odlišných záujmov, rád, túžob pre seba i svoje deti. Synovia a dcéry takýchto rozdelených domácností budú chápať čosi z tragédie Absalomovej. Ibaže takého poučenie pre otcov a matky tohto druhu prichádzajú príliš neskoro. Zákonn Mojžišov hovorí jednoznačne „je to šeredná vec, preto bude zohľadený pred očami svojho ľudu, ponesie svoju neprávost“. Nuž Amnon to učinil. Amnon bol horší, než keby sa stal vrahom svojej sestry. A pretože Dávid nebol pripravený zasiahnuť proti Ammonovi, urobil tak Absoloma a stal sa vrahom, tulákom a nakoniec – po strastnom živote – mŕtvou po údere Joábovho oštetu.

Ale pritom všetkom je to ten hrozný pláč, vychádzajúci z hornej siene nc bráne v Mahanaime, ktorý meno Absalomovo urobil nám takým známym a plným poučenia. „Môj synu, Absalone, môj synu, môj synu, môj synu Absalone! Ô, keby som ja bol zomrel na mieste teba, Absalone! Môj synu, môj synu!“ Isteže, je to láska. Láska zlomeného srdca otcovho. Ale bolest tohto plácu, jeho najvnútornejšia agónia vychádzajú z útosti, bezmocnej, sebaobiňujúcej, vycítavej – zabil som svojho syna! Ja som jeho vrahom, od detstva som ho zanedbával! Moja väšeň a žiadostivosť sa mu stali kameňom úrazu. Kiežby tvoj vrah, Absalone, bol sám dnes mŕtvy. A kráľ zakryl svoju tvár a plakal silným hlasom... Absalom, môj synu!

Nech nám, otcom a matkám, tento pláč zo siene nad bránou znie v ušiach, aby sme sa spolu radievali ako vychovávať svoje deti k cnotiam a zbožnosti a k večnému životu. Čítajme Písmo sväté a iné dobré knihy, ktoré sa zaoberajú týmto nadovšetko dôležitým predmetom. Radme sa, napomínajme, upravujme, potešujme vzájomne o svojich deťoch. Dajme si čas na to! Skúmajme Písma, aby sme našli perlu vekej ceny! Prečo mužovia a ženy sa schádzavajú a konzultujú všetko ostatné okrem tejto veci, v ktorej toľki sú nevedomcami! Keby sme sa opýtali svojich šťastných susedov, iste by nám povedali o tajomstve úspechu pri svojich deťoch. Ako to robili, že tak skoro a dobre začali si rozumieť so svojimi deťmi? V akom veku začali sa zaoberať ich srdcom a povahou, ako veľa času si vydeliť pre modlitby za svoje deti? Kedy vaše deti začali javiť známky spasiteľnej milosti v ich životoch? Ako to vyzeralo s nedeleami, čím boli vypinené, ako posväcované počas dospievania detí? Ako so zhromaždením a besiedkou, ako s knihami, ktoré čítali a videli čítať rodičov? A tak ďalej. Všetko, čo nám môžete povedať o deťoch ako sú Vaše, bude prijímané so záujmom. Aké klenotnice skúseností sa strácajú len preto, lebo málo spolu hovorievame o týchto otázkach...

Áno, táto otázka sa musí dostať na prvé miesto v rodinách, stať sa predmetom vrelého záujmu každého mladého otca i mladej matky.

sprac. -mk

Všechny členské církve RS KMK obdržely od predsedníctva novoroční blahopřání v němž se mimojiné zdůrazňuje:

„Těší nás skutečnost, že jsme svou prací i tohoto roku podpořili šlechetné usily národů naší vlasti při budování krásnějšího mírového zitřka naší socialistické vlasti. Chtěli bychom Vám oznámit, že naše práce je vysoce pozitivně hodnocena i nejvyšším představitelem naší vlády, což nás jistě naplnuje hlubokým uspokojením.

Při vstupu do nového roku 1980 vyjadřujeme své odhadláni pokračovat v započaté práci. Předsedníctvo sestavilo na svém posledním zasedání 4. 12. 1979 v Bratislavě další plán práce RS KMK na rok 1980. Jde o tyto konkrétní úkoly:

Uspořádání celostátní konference členských církví při 35. výročí osvobození naší vlasti,

zpracování přípravných materiálů KEBS v Madridě,

příprava našich delegátů na zasedání Pokračovacího výboru KMK v Eisenachu, rozvíjení akcí proti plánům NATO o rozmišlování amerických raket středního doletu v západní Evropě,

aktivně podporovat myšlenku zřízení mezinárodního střediska UNESCO pro výchovu k míru a odzbrojení v Lidicích,

organizování konference a dialogu RS KMK s církvemi našich sousedních států v oblasti mírového soužití.

Věříme, že můžeme počítat s Vaší všeestrannou podporou, za kterou Vám předem vyslovujeme své upřímné díky.

V nastávajícím novém roce 1980 Vám přejeme ze srdce mnoho pevného zdraví, plné úspěchů ve Vaší práci a hojnost Božího požehnání v našich společných snáhách o zachování míru ve světě. Kéž je rok 1980 rokem Božího pokoje pro nás všecky a rokem dalšího upěvňování míru ve světě pro všecky lidí dobré vůle!

Zdravíme Vás pozdravem apoštola Pavla: „Sám Pán pokoje dej Vám stálý pokoj ve všem!“ (2Tess. 3:16).

(Za předsedníctvo RS KMK podepsán předseda Prof. Dr. Michalko a tajemník Doc. Dr. Švarský)

Vrámcí mírového úsilí zaslala Rada starších našich sborů toto prohlášení Sekretariátu pro věci církevní ministerstva kultury ČSR:

„Jako občané naší socialistické vlasti si vážíme života v míru, kdy jsou dány podmínky ke tvorivé práci a k zabezpečení sociálních jistot pro nás i budoucí generaci. Naproti tomu si uvědomujeme, že nejenom válka, ale i samo zvyšování zbrojení velmi škodlivě narušuje soužití mezi lidmi a národy.

V souvislosti s ohlášeným plánem na rozmištění nových raketových zbraní si chceme znova pripomenout společnou odpovědnost za život, který Bůh stvořil, a který má být plně využit k dosažení správných cílů. Proto nevidíme řešení v nových závodech ve zbrojení, které pomíjí nabídky ke snížení ozbrojených sil a snižuje pozitívny výsledky smlouvy SALT 2.

Vyjadřujeme plnou podporu každému opravdovému úsilí po zajištění míru, bezpečnosti a spolupráce mezi národy ve všech oblastech života.“

-r-

Do nového roku nové milosti 1980

V souvislosti s novým rokem, novou milostí, novými příležitostmi je vysoce aktuální
nový pohled vpřed...

Pohled vzad má pro boží lid vždy příchuť škody. Pohleďme jen na:

Lotovu ženu, již stálo ohlédnutí zpět – život (G 19:26), nebo na

Orfu, jejíž pohled zpět na její lid a její bohy ji vrátil z dobré započaté cesty do života pohanské marnosti (Rt 1:14, 15), na

Izraele, jehož pohled na egyptské hrnce masa jej odvrátil od Hospodina a uvedl v jeho soudy (Ex 16:3), na

mládence, který pro své pozemské statky ztratil největší poklad vůbec – Pána Ježíše Krista (Mt 19:22) s jeho nebeským královstvím, na

Démase, který se ohlédal za světem, až ho zamíloval a opustil Otcovu lásku (2Tm 4:10)!

Jak vzácný a požehnaný je život těch, kdož mají svůj pohled víry upřený vpřed a jakým jsou nám všem povzbuzením!

Lot se dívá vpřed a tak dochází vírou do Ségor – získává tak bezpečný útulek před jistou zkázou spravedlivých božích soudů (Gn 19:22),

Rut se dívá vpřed na boží zemi, lid a pravého Boha – a tak získává požehnané dědictví božího lidu (Rt 4:11–13).

Jozue s **Kálefem** se dívají vpřed a vcházejí jako **vítězi** Hospodinových bojů v zaslibenou zemi (Joz 10:42),

učedníci opustili všecko a jdou – dívajíce se vpřed – za Pánem v zaslibení jeho odměny (Mt 19:27–30),

Pavel se dívá vpřed k odplatě svrchovaného povolání Božího v Kristu, zapomínaje na vše, co je za ním... považuje vše to za pouhé smetí, aby získal Krista samého, jej uchvatil a byl jím sám uchvacen (F 3:7–14)!

Drazí čtenáři, tuto duchovní orientaci – v tomto pohledu víry vpřed – s Božím požehnáním ve všech těchto vzácných hodnotách víry Vám všem přeje v duchu slova 1Te 3:12–13:

„Vás pak ten Pán račíž rozmnožiti a rozhojniti v lásce k sobě vespolek, i ke všem, jako i nás k vám, aby tak byla utvrzena srdce vaše neposkrvněná v svatosti, před Bohem a Otcem naším, ku příští Pána našeho Jezukrista, se vsemi svatými jeho!“,

do nového roku 1980 Vaše redakce

P. S. A nezapomeňte, že **jedině On může a je mocen**: dokonale spasiti (Žd 7:25), mdlé ve víře utvrditi (R 14:4), zachovati nás bez úrazu a postavití před obličejem slávy své s veselím (Ju 24) a všem pokušení trpicím spomáhati (Žd 2:18)! -r-

„Žádostivě očekával jsem
na Hospodina i naklonil
se ke mně a vyslyšel mé volání“
Žalm 40:2

„Ač tělo i srdce mé hyne,
skála srdce mého
a díl můj Bůh jest na věky“.
Žalm 73:26

Těmito verší začíná smuteční oznámení všem spoluverčicím, příbuzným a přátelům, že si Pán života a smrti povolal k sobě milou sestru **FRANTIŠKU MIKEŠOVOU** z Brna ve věku 74 let.

V Pána Ježíše uvěřila před 41 lety a byla Jeho věrnou služebnicí. I v posledních chvílích života, přes velké tělesné utrpení, byla svědectvím Jeho lásky k člověku. Na pohřbu posloužili Božím Slovem bratři M. Osouch a P. Zeman. -bm